

Co přede mnou tajíš?

AL
press

edice
KIOKAN

Linda

Howard

edice
KIO KAN

Linda
Howard

Co přede
mnou
tajíš?

edice
KLOKAN

Copyright © Linda Howington, 2016
Translation © Jan Mrlík, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je fiktivním dílem. Postavy, události i rozhovory
jsou výsledkem autorčiny představivosti a nelze je považovat za reálné.

Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi nebo osobami,
ať živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Přeloženo z anglického originálu TROUBLEMAKER vydaného
nakladatelstvím HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York,
NY 10007, USA

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-392-3 (pdf)

*Všem milovaným pejskům,
kteří mi obohatili život.*

Kapitola 1

Poblíž Washingtonu, D. C.

Ukázal se jeden z těch jasných dnů na počátku března, kdy si myslíte, že už přišlo jaro, přestože víte, že ta svinská zima se ještě nechystá povolit své sevření a definitivně odtáhnout. Morgan Yancy stejně někdy ztrácel přehled, jaké roční období vlastně je; musel se nad tím trochu zamyslet – na které polokouli se vůbec nachází, severní, nebo jižní? Jeho povolání vyžadovalo, aby na vyzvání okamžitě odcestoval do těch nejhorších Zapadákův, takže se mu mohlo stát, že letěl z Arktidy do pouště v Iráku a odtud do Jižní Ameriky, prostě do míst, kde bylo třeba uplatnit jeho vloh.

Před šestatřiceti hodinami dorazil do malého bytu v obytném domě, který se v nynější době vydává za domov; prvních čtyřiaadvacet hodin prospal, a když se probudil, zjistil, že se mu promíchaly dny a noci. Nestalo se to poprvé, a nebude to naposled. Zůstal tedy chvíli vzhůru, natřel si okoralé suchary burákovým máslem, přioblékl se, uběhl v setmělém městě sedm mil, aby se unavil, a potom se znovu svalil do postele.

Když se probudil, venku nastalo jaro – nebo něco, co se mu aspoň vzdáleně podobalo.

Dal si studenou sprchu, aby vysmýčil z hlavy zbytek pavučin, pak prozkoumal chladničku a zjistil, že v posledním sáčku mleté kávy zbývá tak zrovna na půlku konvice. Zaplat pánbu. Otevřel krabici s mlékem, čichl k němu, zamrkal a vylil je do výlevky. Našel v ledničce jakýsi sýr porostlý zelenými vousy, tak ho taky vyhodil. Už se to nedalo přehlížet – nezbývá, než aby tentokrát nakoupil nějaké jídlo. Bez sýra a mléka se mohl obejít, jakmile však člověk nemá kafe, to je dost riskantní. Až

se divil, jak mohl bez kávy přežít celé dny a týdny, kdy pil, co bylo po ruce; když se ale ocitl doma, tak měl zatracenou chuť na dobré kafe.

Jasně zářící slunce ho vylákalo na terásku o velikosti poštovní známky. S šálkem kávy v ruce vyšel ven a zvažoval situaci.

Počasí hodnotil jako dokonalé: vzduch zůstával ještě dost chladný, ale nestudil, takže se i bez bundy cítil příjemně. Lehký větrík posunoval po obloze několik mráček připomínajících kosmetické vatové tampony.

Ale co, hergot – život je někdy pořádně tvrdý. Neměl na vybranou: musí vyrazit na ryby. Kdyby dopustil, aby takového dne, jako stvořeného k rybaření, nevytáhl loď na vodu, připravil by se o pocit chlapské svobody.

Kromě toho starý *Žralok* potřeboval občas vyfouknout pavouky z motoru. Když pobýval doma, dopřával mu dobrou údržbu, ale motor už alespoň pět měsíců pořádně neběžel; přitom ho napadlo, že právě po takovou dobu se doma nezdržel déle než jeden den v kuse. Nic naplat – jeho tým za sebou měl vyčerpávající období.

Z kapsáčů vylovil mobilní telefon a zavolal Kodaka, kamaráda ze svého globálního ofenzivního týmu. Ten chlapík se ve skutečnosti jmenoval Tyler Gordon, ale když má člověk fotografickou paměť, jak mu chcete říkat jinak než „Kodak“?

Kodak zněl v telefonu poněkud nejistě a kvákavě, ale na tom nebylo nic zvláštního, když se uváží, že byl v poslední akci s Morganem. „Jo? Co se děje?“ Kvůli chrapotu a stavu na hranici vědomí mu bylo sotva rozumět.

„Rybaření. Beru *Žraloka* na vodu. Nechceš se přidat?“

„Do hajzlu, ty nikdy nespíš?“

„Spal jsem. Chrněl jsem skoro celé dva dny. A co ty k čertu děláš?“

„Někdy nespím. Ale teď zrovna spím. Teda spal jsem.“ Telefon přenesl zvuk mohutného zívnutí. „Tak dobrou zábavu, brácho, ale já do toho nejdu. Jak dlouho chceš zůstat venku?“

„Dokud se nesetmí, tak nějak.“ Právě tohle mohl čekat – Kodak je nadržený jako pes, tak to jednoduše je. Myslí hlavně

na to, aby si zašoustal ještě dřív, než vpraví do žaludku nějaké slušné jídlo. Ne že by Morgan nemyslel na to, že by si rád zašpásoval s nějakou ženskou, ale to mohlo přijít až *po jídle*, a stejně ten nápad nedovedl dál než právě jen k úvodní myšlence.

Ozvalo se další zívnutí. „Tentokrát to vynechám. Později se ozvu.“ Spojení se přerušilo, Kodak vypnul telefon.

Morgan pokrčil rameny a zasunul mobil zpátky do kapsy. No tak dnes pojede na ryby sám. Nevadilo mu to. Většinou naopak dával samotu přednost. Slunce, vítr, voda, požehnaná samota – nic nemohlo být báječnějšího, zvláště když se vzpamatovával po akci.

Během pěti minut vypil dost kávy na to, aby se zmátořil, natáhl si tričko, ponožky a boty a za chvíličku seděl v autě a ujížděl k marině. Snídani ošidil a pořídil ji při průjezdu rychlým občerstvením, ale co – jako by po většinu dní během života nejedl podobné blafy. Jestli si chce zdravotní policie stěžovat na tohle jídlo, měla by si zajet do některé z těch prdelí světa, jaké poznal on; potom by možná měla větší pochopení pro chutný blaf.

Marina, kde měl zakotveného *Žraloka*, zaujímala pořádný kus zvětšeloého, vybydleného říčního břehu směrem po proudu, ale jemu se tam líbilo, protože přístav nebyl příliš velký, a tak by si snáz všiml nějakých nových lodí nebo podezřelých aut na parkovišti. Kdyby byl schopen vyzvedávat si loď v alespoň trochu pravidelných intervalech, mohl by lépe kontrolovat přístav a jeho okolí, zatím zde však neměl žádné potíže – ani neznal důvod, proč by nějaké měl mít –, a navíc měl čich na vytipování aut, která se do daného prostředí jaksi nehodila. Dnes si nevšiml ničeho zvláštního, i když mu nebylo líto projet všechny uličky na parkovišti, než auto odstavil. Žádný vůz neparkoval předkem ven z řady, nestálo tu ani jedno auto z půjčovny a nevšiml si ničeho jinak podezřelého.

Zacouval s vozem na místo, vystoupil a zamkl dvířka, načež ještě zkontroloval, jsou-li skutečně zamčená. Takový postup byl jeho druhou přirozeností – znovu prověřoval všechno, co mělo nějakou souvislost s bezpečností. Když zastrčil klíč do

visacího zámku na bráně uzavírající příchod k dokům, z boudy vzdálené asi třicet metrů vystrčil hlavu vlastník přístaviště, starý Brawley, a křikl: „Dlouho jste tu nebyl, co? Dneska je ideální den na rybaření.“

„To doufám,“ odpověděl Morgan dost hlasitě, aby ho Brawley mohl slyšet.

„Máte namířeno ven do zálivu?“

„Myslím, že dnes tak daleko ne.“ Do Chesapeakské zátoky to měl po proudu Potomaku dobrých čtyřicet mil, a většinu času na rybaření by promarnil cestou tam a zpátky.

„Chyťte jednu i pro mě,“ zavolal na něho Brawley, než se ztratil zpátky ve své boudě. Přes okno Morgan viděl, jak se chopil telefonu, starobylého přístroje ještě se sluchátkem na šňůře, který tam byl zřejmě od doby, kdy marinu postavili. Sevřel sluchátko mezi hlavou a ramenem a vytáčel číslo. Takových telefonů se dnes už moc nevidí.

Morgan za sebou zaklapl visací zámek a zamířil ke skluzu, který si pronajal pod jménem Ivan Smith; to si vybral, protože se mu líbilo – Ivan znamenalo v ruštině „John“. Kruci, je přece v District of Columbia, kde si přibližně půlka obyvatel myslí, že druhá půlka používá pseudonymy.

Zkoumavě prohlížel všechny lodě, které míjel, a hledal na nich cokoli nezvyklého – nešlo mu ani tak o samotná plavidla, protože v takovém malém, zapadlém přístavu jako tenhle se většinou lodi měnily jen zřídka, ale spíš o jejich vybavení, například anténní systém výkonné radiostanice na nějaké vyřazené lodi, nebo o lidi, kteří sem nepatřili, například proto, že nosili boty s vysokou podešví nebo měli zbraň, zkrátka cokoli v tomto smyslu.

Nic. Přístav vypadal právě tak, jak vypadat měl. Pach linoucí se z řeky, šplouchání vody o lodní boky, skřípání různých zařízení v doku, mírné kolébání lodí – to všechno jako by ho hladilo po duši a cítil, jak se neustále naplněná zásobárna napětí v jeho nitru trochu vyprazdňuje. S přichylností k vodě se nepochybně už narodil. Jednou si jeho parták v týmu všiml, že něco dělá levou rukou, a zeptal se ho, jestli dokáže užívat obou rukou stejně dobře, na což jejich instruktor, který stál neda-

leko, odpověděl: „To ne, ale je obojživelník.“ A nebyl daleko od pravdy – kdyby Morganovi voperovali žábry, udělali by mu tím náramnou radost.

Vyrůstal v okolí Pensacoly, a pokud si vzpomínal, po celý život považoval oceán za součást sebe sama. Potomac měl ovšem k Mexickému zálivu velice daleko, ale byla to přece jen voda. K čertu, s nadšením by třeba pádloval v kánoji kolem břehů jezera, tedy aspoň nějakou dobu; pak by ho posedlo svědění po akci. Pokud šlo o vyvolání záplavy adrenalinu, nic se nevyrovnalo tomu, když člověk nechal něco vybuchnout nebo po někom střílel.

Vylezl na palubu *Žraloka* a užíval si pocit, že je v důvěrně známém prostředí. Protože sice vodu miloval, ale měl k ní také náležitou úctu, zkontroloval množství paliva i oleje, baterii, vysílačku a pumpu k odčerpávání vody z lodi. Z uzamčeného skladu vyzvedl své rybářské náčiní a prohlédl je. Ujistil se, že s sebou má mobilní telefon, přestože zatraceně dobře věděl, že ho dával do kapsy; totéž se týkalo kapesního nože, pistole v pouzdře, které se mu opíralo o kříž, záložní zbraně na pravém kotníku a její záložní zbraně na dně krabice s rybářským náčiním. Všechno v pořádku.

Odvázal *Žraloka* od vývaziště, vklouzl na sedadlo a otočil klíčkem zapalování a nastartoval; spolehlivý motor okamžitě naskočil. Nasadil si čapku štítkem dozadu, vycouval od lodního skluzu a otočil kormidelním kolem směrem k volné vodě. Na zčeřené hladině se odrážela modrá obloha a pod člunem ubíhaly za záď šedozelené hlubiny řeky. Cítil každý ráz vlny a plácnutí trupu o hladinu, ale jak nabral rychlost, pohyb lodi se zklidnil.

Páni, tohle byl přece život! Ještě kdyby se mu podařilo vytáhnout nějakou rybu – když kvůli ničemu jinému, tak aby měl příležitost se chlubit a omazat svůj úspěšný lov Kodakovi o hubu –, mohl by se dnešek zařadit k těm zatraceně dobrým dnům.

Přestože si vyjel rybařit, nedokázal se zbavit návyků, které se do něho vryly během šestnácti let intenzivního výcviku i skutečných bojů, podporovaných prostým dravčím instink-

tem. Kdyby se nenaučil, jak přežít, nedožil by se čtyřiatřiceti. Na vodě zůstával stejně obezřetný, jako když procházel parkoviště – neustále otáčel hlavou sem a tam a zkoumal všechno, co se dělo po obou bocích člunu. Registroval každé plavidlo na hladině, kolik a jakých lidí je na jeho palubě, co dělají, jak rychle plují a jakým směrem. Neušlo by mu, kdyby si ho někdo pozorněji všimal, což ale skoro nikoho nenapadlo, protože na *Žralokovi* bylo sotva co k vidění.

Provoz na řece byl docela silný, což neočekával, protože byl všední den – snad. Skoro jistě věděl, že je dnes... středa? Čtvrtek? Ztraceně. Jestli je pátek, tak naprosto ztratil pojem o čase. Přesunovat se z jedné časové zóny do druhé byla jedna věc, když však člověk několikrát po sobě překoná pozpátku mezinárodní datovou hranici, všechno jako by se pro něho stalo zónou soumraku, protože zítřek se stane včerejškem a dnešek ještě nenastal. Natáhl si pohodlně nohy, vylovil z kapsy na stehně telefon a mrkl na displej, aby se přesvědčil, co je vlastně za den. Čtvrtek. Dobře. Je v balíku a po dlouhé misi nic víc nežádal.

Potomac je velikánská řeka, místy široká až jedenáct mil, a valí se na jihovýchod do Chesapeaské zátoky. Nemělo být složité vyhybat se ostatním plavidlům, ale vypadalo to, jako by většina lidí dnes neměla ani potuchy, jaká platí pravidla pro jízdu na silnici – v tomto případě po řece. Čluny se řítily nejrůznějšími směry, hnaly se těsně před příďemi jiných plavidel a někdy je záměrně zalévaly rozráženou vodou. Idioti navlečení v neoprenových kombinézách a sedlající vodní skútry se vrhali sem a tam, zepředu zezadu, očividně nedbajíce na topografii řeky ani na to, jestli čluny, které svou jízdou ohrožují, mají možnost se jim vyhnout, nebo do nich narazí. Jen zázrakem ti cvoci ještě nikoho netrefili. Když ho takový blbec dvakrát těsně minul, přestože se kýlem člunu ploužil skoro v bahně, vzdal to a zamířil do středu řeky. K čertu se vším – jen ať se mu všichni pěkně vyhnou. Možná si vyslouží nepřátelské pohledy a nějakou tu kletbu, ale aspoň nebude hrozit, že mu někdo rozpáře bok *Žraloka*.

Plul tedy uprostřed řeky, místo aby se držel při jejím pravém břehu, a zrovna se zahleděl na velký motorový člun s kabinou, zakotvený zhruba sto metrů vlevo od něho. Ostřížím zrakem zahlédl, jak se ve slunci zatřpytila čupřina stříbřitě bílých vlasů, když vítr dotýcnému sfoukl z hlavy kapuci černé pláštěnky. Na palubě se pohybovali jen dva lidé, někdo v modré košili a ten druhý v černé pláštěnce. Záblesk stříbrných vlasů rozechvěl příslušnou strunu jeho paměti, a tak z náhlého popudu otočil kormidelním kolem *Žraloka* směrem k jachtě. Pokud je člověk se stříbřitě bílými vlasy ten, kdo si myslí, že asi je, chtěl se ujistit, že je všechno v pořádku.

Do trupu lodi bušily prořezávané vlny; když doplul blíž, viděl, že osoba v modré košili odchází do podpalubí. Potom na něho žena – byla to totiž žena – s bílou čupřinou zešíroka a nadšeně zamávala, aby ho přilákala k jejich lodi, takže se ujistil, že hádal správně.

Zamával jí v odpověď a za chvíli už ubral plyn a přirazil se *Žralokem* k boku velkého člunu; zastavil motor, a aby udržel svou loď vedle jachty, ponořil do vody vrtuli poháněnou elektromotorem, již využíval při rybaření. „Zdravím vás, kongresmanko,“ pozdravil Joan Kingsleyovou, která už po dvanáct období působila ve Sněmovně reprezentantů a stála v čele sněmovního výboru pro ozbrojené služby. Poprvé se jejich cesty zkřížily při oné pamětihodné události, kdy ve Venezuele unesli syna Kingsleyové a Morganův tým dostal za úkol jej osvobodit. Kongresmanka Kingsleyová trvala na tom, že osobně poděkuje všem mužům, kteří měli podíl na záchraně jejího syna, a dokonce pro ně v jednom soukromém podniku uspořádala velkolepé grilování. Normálně by nikdo k takové akci nedostal souhlas, ale protože působila právě v tomto sněmovním výboru, zařídila si výjimku. Není prostě možné ignorovat někoho, kdo drží v rukou šňůrky od pytlíku s penězi; Axel MacNamara, šéf skupiny globálních ofenzivních týmů, to věděl velmi dobře, a tak dal své svolení.

Morgana překvapilo, že se mu kongresmanka zamlouvala. Jistě, šlo o političku a dávala si náramný pozor, ale zapůsobila na něho tím, že kromě projevů vděčnosti se navíc chovala sku-

tečně vlídně. Nešetřila vřelými, otevřenými úsměvy a zdálo se, že se všemi jedná stejně. Za manžela měla washingtonského právníka, také docela přátelského, ale na rozdíl od ní jeho přátelství působilo poněkud vykalkulovaně. No ovšem, u všech čertů, byl to přece právník z Washingtonu, tak co jiného mohl člověk čekat?

„Hned jsem vás nepoznala,“ řekla s úsměvem, nakloněná k němu přes zábradlí lodi. „Divila jsem se, kdo se to na nás tak řítí.“

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás vystrašit.“

„Nevystrašil jste mě,“ odpověděla a zasmála se. „Mám přece větší loď než vy.“

„Ano, paní kongresmanko, to nepochybně,“ odpověděl ne-soustředěně a pátravě si prohlížel celou loď. Měl pocit, že je všechno v pořádku, a protože na palubě už nebyl nikdo další, klidně by mu mohla dát nějaké znamení, kdyby hrozily nějaké potíže.

Zastávala v Kongresu významnou pozici; možná by se měla víc starat o svou bezpečnost, ale o tom ji nehodlal poučovat. Spokojil se s tím, že nehrozí žádný malér, a právě o tom se chtěl ujistit.

„Pojďte na palubu a dejte si s námi drink,“ pozvala ho. „Zrovna si s mužem dopřáváme den odpočinku.“ Obrátila se, protože z kabiny vystoupil člověk v modré košili. „Dexi, to je Morgan Yancy.“

„Ano, poznal jsem ho.“ Dexter Kingsley zamířil k zábradlí a přitom si zapínal košili oblečenou přes bílé tričko. V pravidelně opáleném obličejí mu seděl profesionální úsměv – podle kvality opálení si je buď pořídil samoopalovacím krémem, nebo trávil dost času v soláriu. „Dnes je výborné počasí na vyjížďku po řece. Napijete se s námi?“ Pozval ho stejně jako jeho manželka, ale jeho slovům nějak chyběla poctivost.

Morgan ani náhodou nehodlal pozvání přijmout. Vyhovoval mu krátký zdvořilý rozhovor, a víc nechtěl, i kdyby ho nelákala vyhlídka na rybaření. „Děkuji, ale mám namířeno na jedno své rybářské místečko. Když jsem zahlédl kongresmanku, jen jsem ji chtěl pozdravit.“ Vytáhl pomocný motor z vody a naklonil se,

aby se mohl opřít o bok větší lodi. Odstrčil se stranou a pak se usadil do sedačky. „Přeju vám pěkný den.“

„I vám,“ odpověděla kongresmanka Kingsleyová, s úsměvem mu zamávala a obrátila se zády k zábradlí.

Morgan otočil spínacím klíčkem, silný motor se zaburácením ožil. Pak na volnoběh odplul o kousek dál, aby jim vlnou od příde příliš nerozhoupal loď. Pozvedl hlavu proti větru a nechal se naplno oblažit společným působením řeky a volného času.

Na parkovací místo před domem zajížděl už za tmy, bylo po půl desáté. Dost pozdě zakotvil *Žraloka*, pak čistil rybářské náčiní a musel je ještě zamknout do skladu, než zamířil k domovu. Krátce se zastavil v obchodu s potravinami, aby nakoupil to nejnutnější. Soukal se zpoza volantu s plastovými taškami zavěšenými na prstech. Dálkovým ovládním auto zamkl.

Zdejší obytné domy tu stály nejméně třicet let, šest řad dvou-podlažních cihlových budov s prvky z oblázkového betonu. Domníval se, že tehdy se to považovalo za moderní a úhledné, a snad tomu tak před třiceti lety opravdu bylo, jenže dnes působily domy ohyzdně. Každý přízemní byt se pyšnil maličkou verandou jako ten jeho, a lidé bydlící v prvním patře zase měli balkony, jež se mu zdály naprosto k ničemu, ale během léta se na nich hojně grilovalo a podobně.

Plastové tašky mu s šustěním narážely do levé nohy a s každým krokem mu připomínaly, proč tak nenávidí nakoupí potravin. Pokaždé si přece říkal, že dozadu do auta hodí batoh a nechá ho tam, aby v něm odnesl to málo jídla, které nakupoval, ale nezdržoval se doma tak často, aby si tenhle návyk vypěstoval, a tak znovu batoh nevzal. Skoro také zapomněl, že mu doma nezůstala žádná káva, ale naštěstí zahlédl vývěsní štít obchodu s potravinami, a tak prudce odbočil na parkoviště, že ani neměl čas zapnout blinkr a vysloužil si několik vzteklých zatroubení. Ale nemohl si pomoci, kávu nutně potřeboval.

Pohled na jeho dům mu částečně blokoval jakýsi opěrný betonový sloup a vysoké křoví, což mu šlo hodně na nervy, ale sdru-

žení majitelů domů vylučovalo možnost, že by se měla odstranit jakákoli součást tradičního okolí domu nebo porazit stromy poskytující stín jen proto, že se mu nelíbily. Nemohl jim vysvětlovat, že křovisko nabízí příležitost k nastrojení léčky, protože civilisty takové blbosti prostě nezajímaly, a tak se s tím musel vyrovnat. Ne že by měl důvod nějak zvlášť se obávat – úroveň zločinnosti v těchto končinách zůstávala velmi nízká, a to bylo jedním z důvodů, proč byty v těchto domech kupovaly mladé rodiny, které tvořily většinu zdejších obyvatel.

Ale i tak – zvyk je železná košile a nemohl ignorovat pravidla pochycená při výcviku, který mu zabral polovinu života. Aby nemusel procházet slepým místem, vybočil vždycky autem daleko do ulice a přijížděl k domu kolmo. Po okolí nejezdilo mnoho aut, a tak většinou nemusel čekat, než nějaké přejede.

Ovšem přestože přicházel přímo, ta cesta se mu nezamlouvala. Stávalo se, zrovna jako dnes, že se mu líbila ještě méně než obvykle, aniž by dokázal říct proč. A ani nemusel, protože ho prostě varoval instinkt.

Zastavil se.

Někdy... právě jako *ted*.

Náhly příval bdělosti působil jako elektrický šok a všechny jeho smysly zabraly plnou silou. Instinktivně přesunul pravou ruku k pistoli v pouzdře vzadu na opasku, zároveň se snažil zachytit v křoví jakýkoli pohyb, který tam nepatřil, cokoli, co mohlo mít na svědomí, že se mu naráz zježily vlasy na zátylku. Nic sice neviděl, ale všechny jeho smysly jako by řvaly na poplach. *Něco* tam přece bylo, i když to nemuselo zrovna znamenat nebezpečí...

Ještě než stačil tu myšlenku úplně zformulovat, stín u křoviska se nepatrně pohnul, cosi černého na černém pozadí. Organismus mu zalila další dávka adrenalinu a Morgan zareagoval bez přemýšlení, nacvičenými reflexy – upustil plastové tašky a vrhl se vlevo, aby mu pravačka zůstala volná k vytažení zbraně.

Jeho tělo ještě letělo vzduchem, když zahlédl slabý záblesk a do prsou jako by ho udeřila těžká palice.

Vynořily se mu dvě vzdálené, ale jasné myšlenky: *Tlumič. Podzvuková munice.*

Dopadl na zem, což mu přivodilo otřes téměř stejně krutý jako zásah do hrudníku. Podvolil se setrvačnému pohybu, takže se tělo překulilo stranou, ale v té chvíli už sevřel v dlani pažbu pistole, jako by ruka a zbraň patřily k sobě a tvořily jeden funkční celek. Jedna část jeho mozku mu říkala, že byl zasažen, a těžce zasažen, ale zbývající mozková kapacita se neúprosně soustředila na situaci a vedla ho k tomu, co musel udělat. Vystřelil do místa, kde zahlédl pohyb, a do noci zaznělo ostré prásknutí. Věděl však, že jenom hloupý amatér by po výstřelu zůstal na svém místě, a tak podruhé zamířil stranou od křoví, na sotva viditelný černý stín, a znovu stiskl spoušť.

Jeho mysl se odřízla od šokujících vln bolesti, které se mu valily tělem, protože to byl jediný způsob, jak mohl dál fungovat. Myšlenky mu zběsile vířily hlavou, jak analyzoval pravděpodobnosti, úhly střelby, volil nejlepší z možností, a zatím adrenalin přemáhal tělo poničené zásahem a nutil je k pohybu. Ani si neuvědomoval, že se hýbe, ale překulil se za hydrant, což mu došlo až ve chvíli, kdy se za ním kryl. Sloupek hydrantu neposkytoval bůhvíjaké bezpečí, ale aspoň něco.

Vidění mu selhávalo, všechno se na něho řítilo, aby se vzápětí zase stáhlo zpět, jako by se před ním vzedmula neviditelná vzduchová vlna. Periferním viděním zaregistroval, že se rozsvítla světla ve vchodu do domu, sousedé odhrnovali záclony, aby se podívali, co se to sakra děje. Prudce pomrkával a snažil se zaostřit pohled. Ano – ve světle se ukázal nejasný obrys muže a Morgan vypálil třetí ránu, přičemž si ohlídal zvednutí hlavně při zpětném rázu. Tmavá postava se zhroutila k zemi a zůstala ležet.

Proboha, rána v prsou příšerně bolí. Do hajzlu. Tohle mu určitě zmrší tetování.

Vidění se mu znovu rozkolísalo, ale zuřivě se snažil ovládnout a zbraní stále mířil na útočníka ležícího na zemi. Nehybný přece neznamena vyřazený z boje. Když povolí, zahalí ho temnota a ten chlap by mohl ještě vstát a dokončit úkol. Mrtví se

nepočítají, pokud není jejich smrt potvrzena, a on teď nemohl potvrdit ani prd.

Někdo otevřel dveře, lidé na sebe křičeli. Zvuky vnímal podivně zkreslené a vzdálené, světla kalněla. Zdálo se mu, že slábnoucím zrakem zahlédl nějakého odvážného člověka, který vyšel ven, aby se podíval, proč se střílelo. Připlouvala k němu různá slova a některá prosákla až do jeho vědomí.

„Shawne! Jsi *cvok* nebo co?“ volal ženský hlas, vystrašený a současně nazlobený.

„Zavolej policajty,“ přikázal muž – možná Shawn, možná někdo jiný.

„Už jsem to udělal,“ ozval se třetí hlas.

„Co se to tady děje, do prdele?“

Přidával se další hluk a zněly nové hlasy a lidé se k němu začali přibližovat, napřed opatrně, potom s větší odvahou, když se nic nedělo. Morgan se pokusil zavolat, něco říct, ztropit nějaký hluk, ale nic z toho nedokázal. Cítil, jak se mu zadržává dech a vzdálená bolest se plíží blíž jako přílivová vlna, jež se ho chystá pohltnout.

Tohle by mohl být můj konec, pomyslel si, ale cítil se příliš unavený, aby ho to nějak moc zajímalo. Snažil se ovládat dech, protože ten sípavý zvuk už slyšel i dřív, a nikdy to nevěstilo nic dobrého. Nemusím se snažit příliš dlouho, možná tak půlhodinku, říkal si, pokud ti lidé kolem hejbnou zadkem a dopraví mě do nemocnice. Jenže půlhodina mu připadala jako věčnost, když si vůbec nebyl jistý, zda to zvládne ještě další minutu.

Hlavu si položil na betonový chodník a pocítil chlad dlažby. Ruka mu spočívala na mrtvé zimní trávě lemující chodník a zachytil vzdálenou myšlenku, že je velice příjemné dotýkat se země. Kdyby záleželo jen na něm, tak by to nechal být a vzdal by to, protože takový konec není vůbec zlý, když pomyslí na krutější způsoby, jak by mohl sejít ze světa.

Ale k čertu, byl obrovsky *nasranej*, protože když umře, nedozví se, kdo ho zabil a – což je důležitější – *proč*.

Někdo se nad ním sklonil, nejasný obrys, který se rozostřil a odplynul. Musí poslat varování MacNamarovi, a posledním dechem stačil zašeptat: „*Léčka*.“

Kapitola 2

Jeho vědomí – i bezvědomí – se chovaly zvláště, přecházely od jednoho stavu ke druhému bez zřejmé demarkační čáry a bez toho, že by tento proces mohl nějak ovládat. Občas vyplul několik stupňů nad totální nicotu k nejasnému a vzdálenému pocitu, že *je*, a ke stejně nejistému a vzdálenému uvědomění černé nicoty, ba pochopení, co se za ní skrývá, takže oba stavy dokázal rozlišit. Pak se ponořil zpět do černoty, kde nevnímal nic, dokud ho další vlna vědomí nevynesla vzhůru jako nějakou trosku v moři.

Jednou zaregistroval spoustu světél, teplo a příjemný pocit, ale i to vše zmizelo.

Nejsem mrtvý.

Morganova první souvislá myšlenka. Nicméně si občas uvědomoval i další věci: bolest, hluk, nerozluštitelné hlasy – které někdy téměř poznával – a rovněž otravné pípání, a nic z toho podle něj nemělo žádný smysl. Prostě to kolem něho existovalo, kdesi v dálce, jako malá tečka světla, ústí hluboké temné studny viděné z jejího dna. Tu a tam ovšem vyplulo vědomí na povrch do té míry, že si uvědomoval význam bolesti, kterou cítil, i hluku v okolí: byl naživu.

Čas pro něho pozbyl význam. Lidé na něho mluvili. Nemohl jim odpovědět, ani když jim porozuměl, a oni si to zřejmě uvědomovali. Pečovali o jeho tělo, prováděli s ním různé věci a vysvětlovali mu každý úkon, který právě absolvoval. Někdy mu to bylo lhostejné, častokrát ovšem ne, protože, *krucinál*, některé věci by se s chlapem dělat neměly. Ale na jeho mínění nezáleželo. Vykonávali to, kvůli čemu tam byli, a tím to haslo.

Nemohl se hýbat; nejenže zřejmě nebyl pohybu schopen, ale ani ho nezajímalo, že by se o to mohl pokusit. Už jen to,

že existoval, ho krajně vyčerpávalo. Plíce pumpovaly vzduch v podivném rytmu, který nemohl ovládat, v hrdle měl zastrčenou trubku, a občas ho napadlo, že být naživu není ten úplně nejlepší nápad.

Nemohl ovšem ovlivnit ani svou smrt. Kdyby dostal na vybranou, možná by se rozhodl zůstat hezky ve tmě, protože kdykoli se vynořil z bezvědomí, okamžitě ho zfackovala svinská zasraná bolest, a tak mu připadalo docela snadné zůstat tam dole. Kdyby mohl, nakopal by té prašivé bolesti prdel, ale ona vyhrávala v každé bitvě. Jindy zase vnímal bolest jako něco vzdáleného, jako by ho před ní chránila vrstva vaty, ale utrpení tam stále někde číhalo. Konečně se těžkopádně dopracoval k názoru, že ta vrstva vaty jsou ve skutečnosti drogy... možná.

Proti bolesti se mohl bránit jedinou zbraní – paličatostí. Nerad prohrával. Prohry absolutně *nesnášel*. Pozůstatek vůle, jakási čistá zatvrzelá urputnost, ho přiměl, aby se na bolest soustředil, udělal si z ní terč, svého protivníka, a schraňoval proti ní další dávky nenávisti. Mohlo ho to sice srazit na kolena, ale ani zaboha by se nevzdal. I když měl dojem, že nezvládá víc než skučet v bolestech – kdyby vůbec byl schopen skučet –, stejně bojoval o návrat vědomí, o každý ždibek zlepšení.

Vzato zcela jednoduše, boj byl něco, v čem se vyznal, byl bojovník, a tak se pral se vším kolem. Nezápasil jen o návrat vědomí; zápasil s trubkou zasunutou do krku a zabraňující mu mluvit, rval se s jehlami zaraženými v pažích, které mu – jak si to aspoň představoval – bránily v pohybu. Oni – bezejmenní *oni* – ho bez meškání připoutali, aby nemohl pohnout jediným svalem, ba ani hlavou.

K bolesti se přidala zuřivost. Posedl ho tak divoký vztek, až si myslel, že vybuchne, a ještě horší bylo, že nekonečnou zuřivost, do níž ho přiváděla absolutní bezmoc, nemohl nijak vyjádřit, ačkoli mu rozpalovala celé tělo a deformovala každou myšlenku.

Potom, zcela vyčerpáný, usnul – nebo se propadl zpátky do bezvědomí. Možná šlo o totéž. On sám si byl jistý jen v tom, že žádný rozdíl nepoznával.

Jednoho dne otevřel oči a podařilo se mu zaostřit pohled – opravdu *zaostřit* – na ženu středního věku, jež stála vedle lůžka

a pohrávala si s hadičkami vybíhajícími z četných plastových sáčků zavěšených na kovovém stromku. Poprvé se mu v hlavě vynořila myšlenka „*nemocnice*“, což znamenalo, že všechno to mučení, které musel snášet, ve skutečnosti byla lékařská péče, ale to na jeho pocitech nic neměnilo. Vložil do pohledu upřeného na ženu všechno nepřátelství.

„No ahoj,“ řekla s úsměvem. „Jak se dnes máme?“

Kdyby mohl mluvit, pověděl by jí zcela přesně, jak se má, a nebyl by to žádný krasomluvný projev.

Připadalo mu, že ta žena přesně ví, nač zrovna myslí, protože se usmála ještě víc a poklepała mu na rameno. „Ta trubka půjde už brzy ven, a pak mi o tom všem můžete popovídat.“

Zkusil jí říct hned, co měl na srdci, ale nesvedl víc než jakési chabé chrochtavé zvuky, a pak se ještě víc ponížil tím, že zase rychle usnul.

Jakmile se vzbudil příště, okamžitě věděl, kde se nachází... tedy víceméně věděl. Mohl hýbat jen očima, protože, do prdele práce, se jinak nemohl ani hnout, ale přece jen něco ze svého okolí zahlédl. Vidění měl stále poněkud rozmazané, jeho pozorovací schopnosti a umění analyzovat, co viděl, však odpovídaly náročnému výcviku, takže po neurčité době dospěl poněkud mátožně k závěru, že sice leží na nemocničním lůžku s bočnicemi po obou stranách, ale určitě se nachází v nějakém jiném zařízení než v nemocnici. Například jeho pokoj byl vymalovaný modrou barvou, na oknech visely záclony a dovnitř se vcházelo normálními dveřmi s normální klikou, nikoli nezvykle širokými dveřmi, jaké bývají u nemocničních pokojů. A tak usuzoval, že jde o obyčejnou ložnici, do které však nacpali asi tunu lékařských přístrojů a rozestavili je, jak to šlo.

A pak tu byly sestry, které ho ošetřovaly – čert je vem, sadystry! Někdy přicházely v barevných uniformách, někdy je ale neměly. Žena středního věku, jež stála u jeho postele při minulém probuzení, nosila vždycky džíny, svetr a tenisky, jako by zrovna přijela z nějaké farmy. Někdy zahlédl pootevřenými dveřmi, že venku před jeho pokojem stojí nějaký ozbrojenec, ale nikoho z lidí kolem nepoznával.

Všechny myšlenky měl jakoby zakalené a s pamětí na tom byl ještě hůř. Při několikerém probuzení ho navštívila nejistá vzpomínka na Axela MacNamara, který mu velmi naléhavě kladl nějaké otázky – ovšem MacNamara se nikdy neptal jinak. Morgan však nedokázal nic lepšího než mrkat očima a několikrát si vůbec nebyl jistý, proč sakra mrká, takže MacNamara nakonec odešel.

Pozvolna se probojovával mlhou sedativ a následků zranění, ale v nitru mu stále dřímala hluboká a zřetelná nenávist. Když byl schopen uvažovat, vzpomněl si, co se přihodilo, ačkoli se mu léčka nějak pomíchala s tím, co následovalo, a někdy by nejradši sestry zastřelil, kdyby měl v ruce zbraň. Nedokázal formulovat všechny důsledky zákeřného napadení, nepochyboval ale, že musely být vážné, a byť byl sebevíc nesoustředěný a bezmocný, stále si zatvrzele umiňoval, že přijde na to, kdo mu tohle udělal a jaký sledoval cíl. Naivnější a chráněný člověk by si mohl myslet, že jim šlo jen o to ho zabít, ale Morgan se rozloučil s naivitou už někdy ve třech letech, a „chráněný“ nebylo v popisu jeho pracovního zařazení. Jeho usmrcení muselo tvořit jen součást rozsáhlejšího plánu – otázka zněla, jaký byl ten plán a kdo za ním stál.

Tohle si mohl myslet, nedokázal však komunikovat natolik, aby své myšlenky někomu sdělil. Bezmocnost mu šla tak na nervy, že kdyby byl schopen se pohybovat, udělal by z pokoje kůlničku na dříví, jenže tak, jak byl přikurtovaný, nemohl ani stisknout tlačítko k přivolání sestry – pokud by ji chtěl přivolat, o což však nestál, protože kdykoli se objevily, prováděly s ním věci, které se mu nelíbily.

Nicméně když se jednoho dne probudil, měl pocit, jako by se někam posunul. Netušil kam, ale současně cítil, že se jeho tělo rozhodlo zůstat naživu. Lékařský personál musel dojít ke shodnému závěru, pokud šlo o jeho fyzický stav. Přibližně o hodinu později se u jeho lůžka objevil lékař – tedy on aspoň usuzoval, že ten chlap je doktor, ale možná ho sebrali někde na ulici, protože měl džíny a flanelovou košili – a vesele mu oznámil: „Tak vám vytáhneme tu trubku z krku, abyste mohl mluvit, pít a jíst. Cítíte se na to? Zakašlete, půjde to snadněji.“

V jedné vteřině se Morgan těšil, že mu vytáhnou tu věc z hrdla, ale v té následující se jeho tělo hrubě vzbouřilo proti tomu, co se s ním dělalo. *Do prdele!* To jediné, co by zákrok usnadnilo, by bylo bezvědomí. Měl pocit, že mu s trubkou vytahují i plíce a hrudník rvou na poloviny. Vidění se mu zakalilo, pak všechno zčernalo, jeho tělo se mimovolně vzepjalo do oblouku, a kdyby mohl, tak by tomu zkurvysynovi dal pěkně do těla, protože jestli tohle mělo být „snadnější“, tak „těžší“ by většinu lidí zabilo.

Pak se trubice konečně ocitla venku a mohl dýchat sám; v reakci na zákrok se třásl jako osika a byl celý zmáčený potem, ale aspoň mohl mluvit – tedy jakž takž. No, spíš teoreticky. Hrdlo měl jakoby rozedřené skelným papírem a vnitřek úst na tom nebyl o nic lépe. Teprve na třetí pokus se mu podařilo chraplavě, skoro nesrozumitelně zakrákat první slovo.

„Vodu.“

„Samozřejmě.“ Usmívající se žena s vlasy barvy pepře a soli nalila do šálku trochu vody a do úst mu vložila slámku, takže se mu podařilo dopravit trochu vody do bolavého jícnu. Jako by cítil, jak tkáně v ústech vstřebávají vlhkost, a lačně polkl další dva doušky, pak ale žena šálek odložila.

Sebral síly k dalším slovům. „Už ne... drogy.“ Potřeboval mít čistou hlavu. Nebyl si jistý, proč vlastně, ale k této žádosti ho vedly všechny instinkty.

„Nehrajte na nás drsného chlapa,“ odpověděla, pořád ještě s úsměvem. „Bolest vyvolá ve vašem těle stres a ten pak zpomaluje hojení. Domluvíme se na tom, že každý den tuhle věc znovu zvážíme, ano?“

Což znamenalo, že mu budou dál dávat utišující prostředky, ať s tím bude souhlasit, nebo ne. Pochyboval, zda by v normální nemocnici jeho přání takhle ignorovali, jenže tohle očividně nebyla běžná nemocnice. Udělají všechno, o čem si budou myslet, že je třeba, a on se s tím prostě musí smířit. Ani se neobtěžovali s nějakým balamucením. Jinak si ho ale hleděli, protože, zatraceně, znovu usnul.

Po probuzení zjistil, že je u něho Axel MacNamara.

Jeho návštěvu museli zorganizovat na dobu, kdy poleví účinek drog, které mu dávali, protože Morgan se cítil přinejmen-

ším napůl při smyslech. No jo – MacNamara vždycky na takovéhle věci myslel. Ten všivák všechno plánoval, snad i to, jak dlouho žvýká sousto jídla.

Morgan by nemohl tvrdit, že má čistou hlavu, i když duševní mlha už pomalu ustupovala. Myšlení mu fungovalo natolik, že si uvědomoval matný pocit strachu, který nedokázal analyzovat – k čertu, vždyť ho sotva vnímal. Cvičil se v tom, jak si strachu nevšímat a místo něho spustit na přepínači „boj, nebo útěk“ signál „poplach“. Teď se však bál, aniž by věděl čeho. Nakonec se mohlo stát, že otupělý mozek a pocit odpojení od všeho vyjma bolesti mu mohly zůstat natrvalo. Zranění třeba bylo tak rozsáhlé, že se nedá úplně vyhojit. Takže mohl přejít do zcela nové reality. Ale to asi ne. Sám vnímal, jak se postupně jeho stav zlepšuje, i když od stupně „skoro mrtvý“ po stupeň „fakt na hovno“ nebylo nějak zvlášť daleko.

Aby nedal najevo svou tíseň, řekl MacNamarovi „ahoj“, a pak se zamračil, protože to zaznělo jaksi rozbředle, tiše a chabě. Zkusil se pootočit, aby dosáhl na plastový pohárek na otočném stolku vedle lůžka, a tu zjistil, že je pořád ještě přikurtovaný a že odeznění účinku léků tlumících bolest také znamená, že jeho prostřelené a zalátané tělo bude důrazně protestovat proti sebemenšímu pohybu. Bolest a bezmocnost ho znovu pořádně našťvaly.

„Dej pryč... ty posraný... popruhy,“ zakrákal zlostně, a tedy přece jen hlasitěji.

Axel se ani nehnul. „Aby sis zase vytrhal všechny kapačky?“

Ta myšlenka zněla lákavě, ale věděl, že pak by ho okamžitě znovu připoutali. A chtěl své tělo ovládat.

„Ne,“ slíbil otráveně.

MacNamara popruhy zručně uvolnil a potom stiskl tlačítko, jímž se pozvedal podhlavník lůžka. Morgana na chvíličku zmátla závrať, ale zhluboka se nadechoval a donutil se nedat najevo ani stín ostudné slabosti, tím méně omdlít. Takovou hanbu by nepřežil.

„Můžeš odpovídat na otázky?“ zeptal se MacNamara typickým prudkým způsobem – žádné marnění času na nějaké lichotky, ba ani na otázku, jak se Morgan cítí.

Morgan se pokusil přimět zakalené oči k ostrému pohledu, hlavně proto, že v té době se jeho normální nálada rovnala hlubokému, rozjitřenému vzteku. „Ptej se,“ řekl a znovu – tentokrát úspěšně – sáhl po kelímku z pěnového plastu s nadějí, že v něm bude nějaká voda. Ten prostý pohyb vyvolal okamžitou mučivou bolest, jako by mu někdo roztínal hrudník sekerou. Zafal zuby a dál natahoval ruku, jednak proto, že se ani za nic nechtěl nechat odradit bolestí, a jednak proto, že se opravdu toužil napít.

Kdokoli jiný by mu kelímek podal, ale MacNamara nikoli. Zrovna v této situaci Morgan oceňoval jeho nedostatek soucitu, protože to chtěl dokázat sám. Sevřel kelímek v roztřesené ruce a zvedl jej. Uvnitř skutečně bylo několik centimetrů vody a všechnu ji vypil, načež nejistě vrátil kelímek na stůl. Padl do polštáře vyčerpaný, jako by právě uběhl dvacet mil.

„Pamatuješ si, co se stalo?“

„Jo.“ Možná měl uvažování trochu zastřené, ale amnézií netrpěl.

MacNamara si přitáhl židli a složil se na ni. Byl tak hubený, až to hraničilo s vychrtlostí, maličko nad průměrnou výšku, ale každý na první pohled viděl, že se v jeho útlé postavě skrývá velká síla. Prudký, bezohledný chlap, právě takový, jaký byl zapotřebí ke krytí zad lidem z GO týmů.

„Víš, kdo tě střílel?“

„Ne.“ Morgan se nadechl. „Ty to víš?“

„Byl to ruský gangster.“

Morgan zamrkal, naprosto vyvedený z míry. Rus? Gangster? Co to má sakra znamenat? Nikdy neměl s ruskou mafií nic společného. „Nekecáš?“

„Nekecám.“

„Já neznám... nikoho z ruské mafie.“ Napřed chtěl říct, že nezná žádného Rusa, ale vzpomněl si, že jich vlastně zná docela dost – ovšem nikdo z nich neměl s mafií nic společného. „Jak se jmenuje?“

„Albert Rykov. Jmenoval. Je po smrti.“

Dobře, pomyslel si Morgan. K lidem, kteří po něm stříleli, neměl příliš soucitu... vlastně vůbec žádný. „Nikdy jsem

o něm neslyšel.“ Zvolna mu připlynula váhavá myšlenka. „Co když šel po někom jiném?“

„Ne.“ Axel tu možnost striktně odmítl. Nebyl na něm znát ani stín nejistoty.

„Proč by po mně šla ruská mafie?“ To přece nedávalo vůbec žádný smysl. Přejel si dlaní po tváři a cítil, jak mu drhne o strniště, i když si matně vzpomínal, že ho jedna ze sester tu a tam oholila... snad. Pak se šokovaně zahleděl na vlastní ruku, hubeňoučkou, ba skoro průsvitnou, vůbec ne takovou, jak své ruce znal, i když rostla na konci jeho vlastní paže... která se ovšem taky zdála normálně hubená. Chvilíčku musel zápolit s pocitem zvláštního odcizení a přinutit se, aby se jeho myšlenky vrátily zpátky k předmětu hovoru. O čem že to mluvili? Aha – o Rusech.

„To nebyla věc ruské mafie. Rykov k ní sice patřil, ale zdá se, že šlo o nezávislou akci. Najal si ho na to někdo zvenčí.“

V tom případě se nabízel nespočet možností, i když pořád nemohl přijít na to, proč by ho někdo chtěl dát zabít, takže ve hře vlastně zůstávalo obyvatelstvo celého světa.

„Pověz mi důkladně o všem, co se s tebou dělo po tom, co ses vrátil do Států,“ vybídl ho Axel, opřel se v židli a založil ruce na prsou.

„Podal jsem hlášení...“ Uvědomil si, že to už se ví, protože Axel musel udělat všechnu papírovou robotu. „... no, někde u MacDonalda jsem si koupil něco k jídlu, odjel domů, dal si sprchu a zalezl do postele. Spal jsem celých čtyřiaadvacet hodin. Pak jsem dal do pořádku vybavení, šel si za tmy zaběhat, vrátil jsem se a znovu usnul.“ Jeho prostá oznámení přerušovaly pauzy nutné k tomu, aby se vydýchal.

„Došlo k něčemu u MacDonalda? Nebo při běhání? S kým jsi mluvil?“

„Ne, ne a s nikým jiným než s pokladním, který mi přes okýnko podával do auta to, co jsem si objednal.“

„Toho pokladního jsi poznal?“

„Ne, prostě takovej kluk.“

„Viděl jsi něco zvláštního uvnitř v restauraci?“

„Ne.“ Tím si byl jistý, protože si přesně vzpomínal, jak ho tehdy znervózňoval omezený rozhled. Po misi vždycky

nějakou dobu trvalo, než se zbavil vnitřního tlaku a vymanil se z bojového módu.

„Co dál?“

Morgan vydechl a pokusil se zužitkovat rychle se tenčící zásoby energie – ne že by jí na začátku rozhovoru měl na rozdávání. Zůstával stále tak slabý, že ani nepoznával vlastní tělo, a to ho rozptylovalo možná víc, než se dalo přičítat medikamentům. „Když jsem vstal, chtěl jsem si vyjet na ryby. Volal jsem Kodakovi, ale ten už měl něco jiného, tak jsem šel sám.“

Axel přikývl. Morgan pochopil, že o tom už věděl, stejně jako věděl o tom, že podával hlášení. „Mluvil jsi s někým?“

„S kongresmankou Kingsleyovou a jejím manželem. Potkal jsem je na řece.“

„Byl s nimi ještě někdo další?“

„Ne, byli na lodi sami.“

„Ještě někdo?“

„S nikým už jsem nemluvil.“ Tu se v něm zavrtěla další vzpomínka. „Jo, Brawley – ten majitel mariny – mi řekl ahoj.“

Axel byl mistr v rozlišování jemných nuancí různých výrazů. „A dál?“

Dokud Morgan neslyšel to „a dál“, vůbec si neuvědomoval, že *bylo* nějaké „a dál“. Zhluboka se nadechl, ale zarazil se, když se mu do hrudi zařízil příval bolesti. „Mohla to být náhoda, ale když jsme spolu prohodili těch pár slov, telefonoval.“

„Jak dlouho potom?“

„Okamžitě.“

„Mobilní telefon?“ Kdyby Brawley volal z mobilu, Axel měl možnost kontrolovat provoz vysílačů mobilního signálu a při daném čase by dokázal vystopovat možné příjemce hovoru.

„Ne.“ Morgan si v paměti velmi podrobně vybavil ten starobylý telefon se sluchátkem na šňůře. „Volal z pevné linky.“

„Do hajzlu!“ Axel neskrýval zklamání. Získat nějaké informace nebylo ani v této situaci nemožné, ale bude to vyžadovat soudní příkaz. Při telefonátu z mobilu by jim technické prostředky umožnily tento zádrhel obejít.

Avšak bez ohledu na telefonát nedokázal Morgan připadnout na způsob, jak by se mohl Brawley dozvědět, kde bydlí, nebo –

což bylo ještě důležitější – jaký důvod by ho mohl vést k účasti na přepadení.

Těžce na něho doléhala námaha z toho, že seděl a odpovídal na otázky. Už mu nezbývalo mnoho šťávy. „Žádný důvod,“ zamumlal a nechal hlavu dopadnout na polštář. Oči se mu samovolně zavřely, ale zabojoval a ještě je otevřel.

„Cože?“ zeptal se Axel.

Morgan na něho zaostřil pohled a pracně sebral myšlenky. „Brawley neměl žádný důvod,“ řekl nakonec, či si aspoň myslel, že to řekl. Ale třeba mu už ústa nesloužila. Znovu zavřel oči. Bylo mu všechno jedno, protože se kolem něho stahovala temnota, až ho celého pohltila, aniž by proti tomu mohl něco podniknout.

Když se s Axelem viděli podruhé, Morgan už se dokázal posadit vlastními silami. Od jeho postřelení uběhly tři týdny; věděl to, protože se na to zeptal. A posadit se nebylo to jediné, co svedl. Během posledních dní dvakrát denně zvládl několik kroků po malé ložnici, podpíraný z obou stran ošetřovatelkami, aby se nezhroutil na podlahu. Už také mohl jíst kašovitou stravu a nikdy v životě nebyl tak vděčný za štouchané brambory nebo ovesnou kaši. Tu vlastně ani neměl rád. Řekli mu, že další den dostane vajíčka. Když požádal, aby mu k nim dali i steak, vysmáli se mu. Obě ošetřovatelky tak okamžitě obsadily přední místa v žebříčku nejprotivnějších sester, které o něho pečovaly.

Ještě horší však bylo, že je začínal mít rád.

Neměl přesnou představu, kolik dní uplynulo od poslední Axelovy návštěvy, ale odhadoval, že mohlo jít asi o týden. Překvapovalo ho, že se Axel neobjevil každý den, aby z něho doložil další podrobnosti.

Axelovo neustálé štourání v detailech bylo někdy protivné jak osina v zadku, teď by je ale Morgan uvítal, protože chtěl dostat toho prašivého hajzla, který na něho nastražil léčku. To bylo Axelovi podobné, že zrovna teď za ním přestal chodit.

„No to je dost,“ řekl mu Morgan místo pozdravu.

„Měl jsem dost práce s vyhledáváním podrobností a jejich zpracováním.“

„Jaké podrobnosti? Jaké zpracování?“

„Kvůli tomu jsem tady, abych ti všechno pověděl,“ odsekl Axel a s žuchnutím usedl do křesílka pro návštěvy.

Že se na něho Axel osopil, to bylo dobré znamení; kdyby se snažil mluvit laskavě – s důrazem na „snažil“, protože se mu to nikdy nedařilo –, pak by Morgana začalo trápit podezření, že jeho léčení neprobíhá tak dobře, jak naznačovalo těch několik kroků po pokoji a šťouchané brambory.

„No tak spust.“

„Vyčmuchali tě podle registrace tvého člunu. Zjistili jsme, že se někdo napíchl na státní registry a z tvého registračního formuláře vytáhl, co se dalo.“

Něco na tom se Morganovi nezdálo. „Jako poštovní adresu používám jen schránku na poště.“

„Ano, ale ve formuláři bylo i číslo tvého řidičáku z Virginie a číslo sociálního pojištění. Oba údaje vystopovali a tak se dostali k tvé adrese.“

„Zůstává velký otazník – proč?“

„Jo, ale má to ještě jeden háček, a mnohem závažnější.“

Působilo až legračně, že Axel mohl mít něco za ještě závažnější, než že někdo zaútočil na příslušníka jeho operativní skupiny. Ovšem on se věnoval globálním problémům, a tak měl nejspíš pravdu; to mu Morgan nehodlal brát.

„Když tě z ulice odvezli do nemocnice, nevěděli jsme, co se děje, jestli se jedná o organizovaný útok proti příslušníkům GO týmů, nebo jestli může dojít k dalšímu útoku osobně proti tobě. Nacpal jsem do špitálu moře chlapů, aby ti hlídali zadek, ale logisticky to byla noční můra – mraky schodišť a výtahů, spousta lidí procházejících dovnitř a ven. Jakmile tě aspoň trochu stabilizovali, nechal jsem tě naložit a převzt sem. Já jediný vím, kde teď jsi.“

„Akorát lidi, kteří mě sem převezli.“

„Převážní družstvo jsem třikrát vyměnil.“

Ano, to byl celý Axel, paranoidní a opatrný až k zešílení.

„Dobrá, takže v čem je ten ještě horší háček?“

„Po tom, co jsem tě nechal převézt, někdo hacknul soubory týkající se globálních ofenzivních týmů.“

A sakra. Morgan se zamračil a trávil novou informací. Ten, kdo se ho pokusil zabít, po něm stále ještě jde, jasná věc. Ale stejně jasné bylo i to, že ať za tím stojí kdo chce, velmi dobře ví, co dělá.

„Právě tohle narušení bezpečnosti mi dělá ze všeho největší starosti,“ pokračoval Axel a Morgan se nevesele zašklebil. Ano, ztráta jednoho z mužů si v jeho žebříčku závažných problémů nepochybně stojí daleko níž. „Když jsme tě převezli, rozhlásil jsem, že máš určité potíže s pamětí, ale uzdravuješ se a lékaři nevidí důvod, proč by sis neměl znovu vybavit všechny vzpomínky.“

To bylo hodně chladnokrevné, dokonce i na Axela. Morgan zavřel: „No kruci, proč jste mi rovnou nenamalovali na záda terč?“

„Ty už ho přece máš,“ připomněl mu Axel. „Můj úkol je zjistit, kdo a proč to udělal. Pokud někomu nešoustáš manželku, pak zůstává silná pravděpodobnost, že se to týká tvé práce.“

„Pokud jde o domácí frontu, tam jsem čistý.“

„No tak to má co dělat s GO týmy.“

Proti tomu se nedalo nic namítnout. Ale přesto... Morgan zavrtěl hlavou: „Ale proč?“

„Kdybych tohle dokázal zjistit, tak bych taky věděl *kdo*. A naopak. Teď nutně potřebuji něco, co mi naznačí správný směr.“

„A co máš v plánu?“ Axel měl totiž vždycky nějaký plán; Morganovi se ten plán nemusel líbit, ale nepochybně existoval.

Axel odpověděl: „Místo tvého pobytu podřídím takovému utajení, že kdokoli by tě chtěl objevit, bude se bezpečnostními opatřeními, které jsem nastražil, muset doslova prokopat, a tím spustí poplach. Nemůžu to ale udělat příliš snadně, protože kdyby tu past náš člověk prokoukl, nezakousl by se.“

„A to je všechno? Co budu zatím dělat já?“ Morgan měl na mysli další náplň kromě snažení, aby dokázal v jednom kuse chodit déle než třicet vteřin.

Na Axelově obličej se zjevilo něco, co se nedalo nazvat jinak než opravdu zlomyslný úsměv. „Pošlu tě ke své někdejší nevlastní sestře.“

Morgan sice čekal všechno možné, tohle ale ne. „Cože?“ Axel ochotně svá slova jedno po druhém zopakoval.

„Ty do toho zatáhneš civilisty?“ To Morgana vyděsilo nejvíc. Globální ofenzivní týmy se zabývaly věcmi, které se udržovaly mimo povědomí normálních občanů, i když pro ně samozřejmě pracovali lidé z podpůrného civilního personálu, ti ale museli podepsat závazek mlčenlivosti o všem, co se ve svém zaměstnání dozvědí. Ale záměrně vystavovat nevinné lidi ohrožení, to se opravdu nikdy nedělalo.

„Nečekám, že by došlo k nějakým problémům. Postaral jsem se o zběžný průzkum a pár věcí jsem zařídil. Není důvod, aby se do toho pletli jiní civilisté, ona ti jen poskytne místo, kde můžeš bydlet.“

„A bývalá nevlastní sestra s tím souhlasí?“

„Bude,“ přikývl Axel bezstarostně. „Jakmile dojde k vyhlášení poplachu, hned tam vlítneme my.“

„Poplach ti neřekne, *kdo* za tím je.“

„Dá mi ale určitý směr, a vůbec nejlepší bude, že mi to umožní rozmístit nějaké lidi, aby zachytili každou hrozbu, která by na tebe směřovala.“

„Jak to chceš sakra udělat?“

Axel vypočítával své důvody: „Je to maličké město, tak malé, že si tam všimnou každého cizince. Leží celkem blízko D. C., v Západní Virginii, a to znamená žádná letiště, nejezdí tam ani autobusové a vlakové spoje. Kdyby se za tebou někdo vypravil, tak jedině po silnici, a počet tamních silnic, které budu muset hlídat, je velice omezený.“ Odmlčel se a pak si spokojeně vzdychl, jinak se to nazvat nedalo. „A nejlepší na tom je, že bude totálně nasraná.“

Axel MacNamara zvysoka kašlal na většinu lidí a věcí, na co ale nekašlal, to byla jeho vlast a operativci z GO týmů, jimž velel. Při každé misi, na kterou vyráželi, riskovali životy, a on si toho nejen vážil, ale zapřísahal se, jak profesionálně, tak osobně, že pro ně udělá všechno bez ohledu na souvislosti. Někdy se rval zuby nehty, aby dostali to nejlepší dostupné

vybavení, někdy uhlazoval politické cestičky, někdy vybrušoval a uváděl do pohybu jisté události, aby se spojitě podrobnosti deformovaly, nebo zcela skryly. Oni odváděli práci, kterou jim uložil, a když se začalo koulet hovno z vršku, chtěl, aby se zastavilo o lidi, jichž se to týkalo, ne o muže, které považoval za svoje.

Všeobecně politiky nenáviděl, ovšem choval se stejně jako mnozí z nich a už z povahy své práce s nimi musel spolupracovat. Nevedl si příliš dobře v planém žvanění, ale právě to se jakýmsi zvláštním způsobem obrátilo v jeho prospěch, protože získal pověst člověka, který nikomu neleze do zadku, a tak se stal cenným hráčem při politických jednáních – jako by všechno, co řekne, sedělo.

Přitom nešlo o nic víc než o haldu blbostí, ale stejně se do té hry zapojil.

Situace kolem Morgana Yancyho mu dělala velké starosti – ne proto, že byl v sázce Morganův život a těžce by nesl, kdyby měl přijít o tak zkušeného operativce, ale protože se nějaký hacker naboural do souborů týkajících se globálních ofenzivních týmů. Jejich akce podléhaly nejvyššímu utajení a z politického hlediska byly extrémně citlivé.

Musel postupovat velmi obezřetně; kdyby se tomu zpronevěřil, mohl by vyplašit lovnou zvěř. Ale kdyby zachovával přemrštěnou opatrnost, mohl by někdo dojít k nesprávným závěrům a návnadu ignorovat. Proto tu a tam utrousil ždibek nějaké informace, ovšem nikdy příliš mnoho naráz, a jindy zase neřekl vůbec nic.

Několik dní po rozhovoru s Morganem a hrubém naplánování celé akce se mu podařilo vetřít na jednu nekonečnou party, jaké se v D. C. pořádaly, jíž se účastnila i kongresmanka Joan Kingsleyová. Její manžel Dexter nebyl přítomen, ale tato dáma proplouvala společenskými vodami hlavního města tak dlouho, že všechno dokonale zvládala i sama. Jak už to u politiků bývá, šlo o velmi příjemnou ženu – dokonce tak připadala i jemu, přestože jemu se nelíbil nikdo. Toleroval ji s nepoměrně menším sebezapřením než spoustu jiných, i když nikdy nezapomínal, že Kingsleyová je především politička, a teprve pak

jeho spojenec, přestože Morganův tým zachránil jejímu synovi kejhák. Vděčnost v D. C. nezacházela příliš daleko.

Ona i její manžel se nevyhnutelně ocitli na seznamu podezřelých. Kritického dne se s Morganem setkali. Možná že ona je čistá a Kingsley není, nebo naopak. Nebo jsou oba čisti nebo oba do té věci zapletení – nedopřál jim to dobrodiní, že by o nich pochyboval, protože to *nevěděl*, a tak je měl oba za viníky. Kromě toho kongresmanka disponovala nespočtem kontaktů a dálnicemi plnými informací, které k ní přilétaly i odcházely, což obojí jemu chybělo. Představovala tudíž vhodný průchod, jímž hodlal rozšířit to, co rozšířit chtěl.

Neoslovil ji, ačkoli mu nedělalo žádné potíže objevit její sněhobílou hřivu. Zkušeně kroužila po místnosti, s každým si popovídala a obdařila ho vřelým úsměvem, jímž téměř všechny potěšila. Axel byl vůči šarmu kongresmanky Kingsleyové imunní. Do každého dne vstupoval s přesvědčením, že většina lidí nemá za lubem nic dobrého a ostatní na to prostě ještě nepřišli.

V jedné chvíli ji ztratil z dohledu, i když si dával velký pozor, aby si nepovšimla, že ji sleduje, ale zhruba po deseti minutách se znovu objevila s čerstvě nanesenou rtěnkou, takže podle jeho mínění si jen zašla na toaletu. Také se ovšem mohla sejít s milencem, vyměnit informaci nebo uskutečnit soukromý telefonát. Protože neměl žádný důkaz o opaku, spokojil se s teorií o návštěvě toalety.

Strávili na večírku přibližně půldruhé hodiny, než se jejich okružní trasy protály a konečně na sebe narazili. Pozvedl směrem k ní sklenku namísto pozdravu, ale nepřerušil svůj rozhovor s asistentem jakéhosi senátora, ačkoli ho ten člověk ukrutně nudil a nejradši by tomu nadutému floutkovi nacpal do krku pár pořádně špinavých ponožek. Ale ať si k němu dáma přijde sama. On sám nikoho neoslovoval.

Konečně se senátorův asistent odmlčel, aby odložil prázdnou sklenku na podnos v rukou procházejícího číšníka. Kongresmanka Kingsleyová hladce připlula k nim a zaševalila: „Ahoj Karle, ahoj Axele.“

„Kongresmanko,“ uklonil se jí Axel dvorně a pobaveně přihlížel, jak senátorův asistent zápasí se svým egem a hie-

rarchickými pravidly dodržovanými na Kapitolském kopci. Kongresmanka byla významnou osobností, ale Karl pohlížel na Sněmovnu reprezentantů jako na podřízenou Senátu, takže jeho pozice prvního asistenta senátora *měla být* vyšší než její. Nakonec jeho ego dřepló na zadek před tím nešťastným faktem, že kongresmanka Kingsleyová byla do funkce zvolena, a několikrát po sobě, zatímco on byl najatý asistent a k ničemu ho nezmolili.

„Kongresmanko Kingsleyová,“ zamumlal Karl nakonec a pozdravil ji označením funkce, zatímco ona jeho oslovila křestním jménem. To jsou panečku problémy, usmál se Axel v duchu.

Věnovala Karlovi jeden ze svých úsměvů a pravila: „Omluvíte nás? Ráda bych si s Axelem promluvila o několika drobnostech.“

S tím nemohl Karl dělat nic lepšího než zamumlat: „Samozřejmě,“ a odebrat se ke všem čertům. Axel upil ze své skleničky – perlivou vodu s ledem, protože když se člověk brodí bazénem plným žraloků, potřebuje mít všech pět pohromadě. Pak čekal, až kongresmanka zakormidluje rozhovor tím směrem, o který měla zájem, zatímco on jí naslouchal s mírně távavým výrazem v obličeji.

„Zaslechla jsem něco znepokojivého,“ řekla tak tiše, aby jí slyšel jenom on.

Nepatrně pozvedl obočí, aby jí vyzval k dalším slovům.

„Doslechla jsem se, že Morgana zabili.“

„Není to pravda,“ opáčil bleskově.

V očích se jí nakrátko objevil výraz úlevy. „Díky Bohu. Ale neutrpěl nějaké zranění? Můj zdroj si byl jménem oběti naprosto jistý.“

Tuže rád by zjistil, kdo byl oním zdrojem, ale věděl, že pokusem získat od ní tu informaci by jen marnil čas. V tomhle oťukávání byla zkušeným veteránem.

„Postřelili ho – a nebudu lhát, velmi vážně. Schoval jsem ho na bezpečné místo, dokud se neuzdraví.“

„Co se stalo?“

„Nezdařený vražedný útok. Problém je v tom, že mi nemůže říct, proč na něho zaútočili.“

„On to *neví*?“

Axel zavrtěl dlaní sem a tam. „On si myslí, že to ví. Utrpěl vážný otřes a má nějaké potíže s pamětí, ale tvrdí, že ví, co se dělo, jen kdyby si na to dokázal vzpomenout. Nemá žádné trvalé poškození mozku a doktor říká, že až pomine otok, tak si vzpomene.“

„Pro pánaboha! A kdy to bude?“

„Žádné konkrétní datum nevím, každý se hojí jinak. Teď má zápal plic, a to znamená komplikaci, ale doktoři tvrdí, že už se z toho dostává. Já bych to odhadoval nejspíš na několik měsíců, než se vrátí úplně do normálu.“

„To musí být velmi obtížné, být takovou dobu upoutaný na lůžko. Neznám ho tak dobře jako vy, ale obávám se, že nebude zrovna trpělivý pacient.“

„To je příliš mírně řečeno,“ zabručel Axel.

„Jsem velice ráda, že bude v pořádku. Kdyby se mu něco stalo, všechny by nás to těžce zasáhlo. Vyřídte mu naše přání všeho dobrého, až ho uvidíte.“

„Vyřídím,“ opáčil, ale zatajil, že se s Morganem vůbec nevidí, dokud (a pokud) jeho past nesklapne. Rozséval tahle zrnka informací na různých místech metropole; teď jen musel čekat, jestli některé z nich nevzklíčí. Morgana chtěli zlikvidovat z nějakého důvodu, a ten důvod *musel* pramenit z něčeho, co viděl nebo udělal toho dne. Možná ta hrozba přicházela z místa ležícího o několik vrstev hlouběji, ne od samotné kongresmanky Kingsleyové nebo Brawleyho nebo ani od Gordona – Kodaka, ale od někoho, kdo je znal. To ovšem nezjistí, dokud se dotyčný nějak neprojeví.

Kapitola 3

Policejní náčelnice Isabeau Maranová vzhledla od nervy drásající kupy papírů, které měla vyřídít, protože se otevřely dveře policejní stanice a vpustily dovnitř závan čerstvého, časně jarního povětří. Její fenka zlatého retrívra Tricky pochruovala v pohodlném chlupatém pelíšku na podlaze vedle stolu, ale při vyrušení otevřela oči a zvedla krásně tvarovanou zlatou hlavu; nezačala mlátit oháňkou do podlahy na přivítanou, protože zatím nevěděla, kdo prošel dveřmi. Neplýtvala tedy nějakým gestem, dokud si neověřila, jestli příchozí vůbec stojí za přivítání.

Do ošoupaných dlaždic na podlaze se opíraly jasné sluneční paprsky, proti nimž musela Bo mhouřit oči. Do služebny opatrně vstoupila Daina Connerová. Když už Tricky poznala, kdo přišel, dvakrát plácla oháňkou do podlahy, což značilo umírněný stupeň potěšení, nepostačující však k tomu, aby vstala z pelechu, načež položila hlavu zpátky na přední tlapy a pokračovala v dřímotě.

„Co se stalo?“ Ne že by Bo neviděla Dainu ráda, protože v Hamrickville v Západní Virginii zase nebylo mnoho nezadaných žen jejího věku, ale obvykle se setkávaly někde jinde než na policejní stanici. Vypadaly vedle sebe jako dva protiklady: Daina byla všude oblá, blondatá a modrooká, zatímco Bo měla tmavé vlasy i oči a jediné křivky, jimiž se mohla pyšnit, patřily k příjezdové cestě k jejímu domu. Oběma se zamlouvaly podobné filmy, měly rády stejné vtipy a mohly se jedna na druhou spolehnout.

„Dala jsem si k obědu o jedno pivo víc,“ oznámila Daina, a složila zadek na rozhrkanou a lepicí páskou vyspravenou židli naproti stolu, za níž seděla Bo. Moderně střížené plavé

vlasý jí spadly přes oči a lhostejně je přehodila zpátky. „Až do tří nemám žádnou zákaznici, tak jsem si říkala, že lepší místo k vystřízlivění než tady asi nenajdu. Dala bych si kafe, popovídala si s tebou a pak bys mi mohla dát fouknout a říct mi, jestli můžu řídit, nebo ne.“

Daině patřil místní salon krásy zvaný The Chop Shop, vzdálený od stanice několik mil směrem do středu městečka. Byl to jen kousek cesty, a tak Bo napadlo, že Daina nepřišla proto, že by měla strach řídit auto kvůli vypitému pivu, ale spíš chtěla nějak zabít čas, než přijde zákaznice.

Což také znamenalo, že se Bo může rozloučit s myšlenkou na nějaký pokrok v papírování. Bo v duchu zavzdychala, odstrčila se v židli od stolu a přešla ke kávovaru, který stál na dvojité zásuvkové skříňce na spisy, to z jediného důvodu – za skříňkou byla elektrická zásuvka. V konvici zůstalo na půl prstu tmavé sedliny už od... možná od dnešního rána. Těžko říct. Když po poledni dorazila na stanici, už tam zbytek byl, a nemohla vyloučit, že je tam od včerejšího odpoledne.

Odesla konvici na toaletu, vylila zbytek, vypláchla a napustila čerstvou vodu. Vrátila se do kanceláře a začala připravovat kávu. „No tak, s kýmpak jsi byla na pivu?“ zeptala se a pomyslela si, že kdyby opravdu striktně dodržovala předpisy, musela by Dainu zavřít za opilost na veřejnosti, jenže ona žádný puntičkář nebyla. Podle ní se Daina opile nekymácela a zachovala se odpovědně, protože neřídila a místo toho se rozhodla přijít na stanici. Bo vyznávala filozofii, že do toho, co funguje, se nemá štouurat.

„S Kennym Michaelsem. Rozhodla jsem se trochu předělat kuchyň, a tak jsme probírali, jak bych si to představovala, jakou barvou by se mělo vymalovat – proboha, myslím, že jsem viděla asi tak miliardu vzorků barev. A podobné blbosti.“

„No a pro jakou barvu ses tedy rozhodla?“ Kávovar pracoval a Bo zašla do takzvané kuchyňky – což byl původně jen větší kumbál – přečpané chladničkou, mikrovlnnou troubou, maličkým stolkem a dvěma židlemi vtěsnanými vedle něho. Otevřela horní část avokádově zelené chladničky, která roky odmítala zkolabovat, což by každá lednička v normální slušné barvě dávno udělala, a vytáhla půllitrovou misku se zmrzlinou.

Tedy původně v ní byl celý půllitr zmrzliny, ale většinu obsahu už snědla. Netušila, zda má Daina ráda vanilkovou zmrzlinu, ale přidala ještě sušenky, protože nic víc neměla. Sundala víčko z krabičky, našla lžičku, zapíchla ji do zmrzliny, a všechno to položila před kamarádku. „Jez.“

Daina ji automaticky poslechla, protože byla myšlenkami někde jinde. „Taková jako cínově šedá v kombinaci s šedo-modrou,“ odpověděla na předešlou otázku o barvě. „Není to tedy zrovna typická barva do kuchyně, ale v tom to právě je. Nechci tam nic, co by ve mně vzbuzovalo chuť k jídlu nebo mě tam vůbec lákalo. Spíš něco klidného, utišujícího... chápeš, abych tam radši chodila co nejmíň.“ Zarazila se, vytáhla lžičku z pusy a vytřeštila na ni oči. „Do háje! Tohle je zmrzlina,“ prohlásila a zamračila se na krabici s pochoutkou, jako by vůbec netušila, jak se před ní ocitla.

„Máš pět bodů za pozorovací talent.“ Bo se posadila do své židle. „Tak Kenny Michaels, jo? Je docela šikovný.“ A to byl, rozhodně pokud šlo o stavební práce, ale i jinak, jak si tak chodil s kladívkem zavěšeným v poutku na pracovních kalhotách. Ne moc vysoký, ale malý taky ne, takový svalnatě podsaditý. Rozvedený, krátce před čtyřicátkou, jeden syn ve čtvrtém ročníku na střední škole. Nevěděla na něho nic špatného, což znamenalo, že nic špatného neudělal.

„Jistě. Proč bych jinak chtěla, aby mi renovoval kuchyň? A proč vůbec jím tuhle zmrzlinu?“ Daina se pořád ještě tvářila zmateně, ale ponořila znovu lžičku do krabičky a vložila sousto do úst. „Ne že bych si chtěla stěžovat, ale k obědu jsem si dala jen moučník.“

„Pomůže ti to vystřízlivět.“

Daina vykulila oči. „Běž do háje.“ Ohromeně zvedla krabičku se zmrzlinou a prohlížela si ji. „Takže máme rozumný důvod, proč jíst zmrzlinu? Bůh *existuje!*“

V té chvíli si Tricky očividně náhle uvědomila, že někdo v místnosti *jí*, a že to není ona, protože se vyhrabala na nohy a posadila se těsně před Dainu, jemně zametala podlahu výjimečně huňatým ocasem a tmavé oči upírala na kartonovou krabičku se zmrzlinou.

Daina ztuhla s dalším soustem zmrzliny na půl cestě k ústům. „Ach, proboha,“ vydechla, nehybná tak, jako by se před ní vztyčila kobra a ne zlatý retrívr. „Co mám dělat?“

Bo na sobě nedala znát, jak se baví. „Řekni jí ne. Ona zmrzlinu nesmí.“

„Tak ne?“ ozvala se Daina chabě a tón jejího hlasu svědčil spíš pro otázku než rozhodnutí. Tricky vycítila, že získává výhodu a přisunula se ještě blíž, načež položila hlavu Daině na koleno a upřela na ni plnou silou svůj oduševnělý pohled, kterým by drsného chlapa změnila v tvárný tmel, a tím spíš přio-pilou kamarádku.

Bo vzdychla. Člověk nesmí Tricky ustoupit, protože ona pak usoudí, že když už se o svého člověka tak dlouho stará, tak se jí konečně poddal, a neústupně se snaží dostat to, co chce. „Tricky, nesmíš,“ přikázala. Když se Tricky ani nehнула, pokračovala: „Mladá dámo, řekla jsem *ne!*“ Dvakrát tleskla do dlaní. „Okamžitě se vrať na místočko.“

Tricky se nechotně odsunula a tvářila se u toho vzdorně jako rebelantské batole, pak se doploužila k pelíšku a se zafu-něním se do něho složila – ovšem zády k Bo, aby jí dala na-jevo své pobouření.

Bo jen stěží zadržela výbuch smíchu. Vycházet s psí hvěz-dou – a navíc velmi inteligentní hvězdou – znamenalo, že ni-kdy nezažije nudu, a stále ji to udržovalo pozornou a bdělou. Ji jako jedinou Tricky poslechla, i když se jí to nelíbilo, což vedlo k tomu, že ji Bo měla prakticky neustále na dosah. Nevadilo jí to, protože svého psa zbožňovala, i když během prvního bouř-livého štěněcího roku měla ze samého zoufalství často chuť rvát si vlasy. Tricky se chovala velmi dominantně, a Bo mu-sela stále znovu a znovu prokazovat, že ona je ještě dominant-nější, a snad by ani neuspěla, kdyby jí nenáleželo privilegium rozhodovat o jídle.

Daina rychle polkla další kus zmrzliny. „Já se jí děším,“ při-znala se.

„Jo, a nejspíš proto tak často ležíš na podlaze a hraješ si s ní.“

„Neřekla jsem, že ji nemám ráda. Povídám, že se jí děším. Kdyby žila u mě, stal by se ze mě její otrok.“

„To nejspíš ano.“ Bo se s odporem podívala na stoh papírů na stole. „Dáš si šlofíka, nebo mě budeš vyrušovat, když se budu pokoušet zvládnout tohle papírování?“

„Nemohla bych ti pomoci? Číst hlášení a pak ti říct to podstatné, abys je mohla jen dole podškrábnout?“

„Máš v hlavě. Byly by ty tvoje souhrny spolehlivé?“

Kávovar začal vydávat chrchlavé a bublavé zvuky, podle nichž už se blížil ke konci svého trápení, a tak Bo nalila kávu do polystyrénového šálku a přistrčila ho Daině. „Mám ráda do kafe mlíčko a cukr,“ oznámila jí Daina.

To měla Bo taky, ale zásoby obojího se kamsi ztratily a ona se naučila uskrovnit, když to bylo zapotřebí. „Tak si tam dej trochu zmrzliny. A je po problému.“

„Dobrý nápad.“ Daina opatrně sesunula ze lžičky do horké kávy štědrou dávku zmrzliny a zkusmo upila. Okamžik zkoumala chuť, pak přikývla a řekla: „Není to špatné.“ Po tomto posudku si přidala ještě dvě lžičky, a nejspíš by tam přesunula celý zbytek zmrzliny, kdyby káva nezačala z šálku přetékat. „Proč se vůbec ještě moříš s papíry? Copak se už všechno nedělá elektronicky?“

Bo pohlédla na starobyle vyhlížející monitor trůnící na stole. „Tak trochu. Možná. Někde.“ Zdejší prastarý – totiž přes deset let fungující – počítačový systém zoufale potřeboval občerstvit, ale v něčem musela souhlasit s policejními hodnostáři ve vyšších funkcích. Dokázala by zvládnout papírování a brát si něco z toho domů, aby mohla pracovat na vlastním počítači, ovšem to by zdejší policisté museli mít opravdu slušný plat, spolehlivá auta a všechno vybavení, které potřebovali. Ona měla k Hamrickville nekonvenční, ale fungující symbiotický vztah, a tak moc nevolala po tom, aby jí dali nový počítač.

Přenesla řeč zpět na Dainu. „No tak, co je s tím Kennym Michalsem – máš o něho opravdu zájem?“

„Může být.“ Daina se napila kávy se zmrzlinou. „Ale zatím ne. Pořád jsem ještě ve fázi pletichaření.“

Tricky pořád ležela obrácená k nim hřbetem, a v té chvíli vydala dlouhé zasténání, které se lišilo od obvyklého zakňučení nebo otráveného remcání. Daina znovu ztuhla, podívala se na

psa a nasadila provinilý výraz. „Nevšímej si jí,“ nabádala ji Bo. „Nadává mi, že jsem jí nedovolila, aby na tobě loudila.“

„Komu to teda patřilo?“

„Tobě. Ty jsi její jediná naděje. Když tě donutí, abys podlehla, tak počítá s tím, že jí dáš kousek zmrzliny dřív, než se do toho vložím a překazím to.“

„Tak co kdybych jí dala jen kousíček, aby byla spokojená...“

„Ne.“

„Jen ždibíček...“

„Ne. To je celá Tricky. Víš, k čemu by to vedlo? Kdyby ona byla u toho, už bys nikdy nemohla jíst, ať by to bylo co chtělo, tečka. Vydrápala by se ti na klín. Musela bych ji zavřít do jiné místnosti, a to bych *na tebe* pěkně zuřila.“

Další dlouhé zasténání. Tricky skučela, jako by jí vynechávalo srdce. Daina vyslala k Bo prosebný pohled. Bo ji varovala: „Nenuť mě, abych tě musela zavřít do cely.“

„Ach jo, tak dobře. Ale mohla bys jí dát aspoň nějaký psí paml...“ Chystala se říct „pamlsek“, ale v půli slova se zarazila, protože Bo po ní stělila vzteklým pohledem. Tricky rozuměla spoustě slov, a tohle speciální slovo by ji přimělo vyskočit na nohy a dívat se, odkud dostane slíbenou dobrotu. Ještě horší bylo, že když fenka tohle slovo slyšela několikrát po sobě, uvědomila si, co to znamená, a už se tím nenechala ošálit. „Promiň,“ zašeptala Daina a provinile zamrkala. „Zapomněla jsem. Poslyš, napadlo tě někdy, že bys ji dala otestovat? Jsem si jistá, že je psí génius nebo tak něco.“

„To já vím, že je, a testovat jsem ji nenechala. K čemu? Přece ji nechci dostat na lepší vysokou školu.“

Daina se zasmála, pohodlně se rozvalila v židli a rýpala lžičkou do zbytku zmrzliny. „Myslím, že by si tam vedla dobře. Koukej, dej mi nějakou práci. Než vystřízlivím, abych se mohla vrátit do obchodu, aspoň ti nějak pomůžu. Není v tom nic tajného, že ne?“

„Ne, tohle všechno jsou veřejně přístupné údaje.“

„Do háje. Mě by zajímalo zrovna to tajné.“

Bo se zasmála a vrátila se ke čtení spisů, zatímco Daina dojedla zmrzlinu a dopila kávu. Přestože spolu občas prohodily

pár slov, podařilo se Bo s papírováním pořádně pohnout. Vyrušení, kterého si nemohla nevšímat, naštěstí přišlo, až když hromadu papírů zvládla – Tricky vstala, sebrala svůj tenisový míček a pak jednou velkou packou poplácala Bo po koleně. Vlastně to byly spíš pořádné rány než plácnutí.

„Copak, je čas na procházku, princezno?“ Poškrábala ji za hedvábnýma ušima a vstala. „Chceš jít s námi?“ zeptala se Dainy, která na mobilním telefonu kontrolovala, kolik je hodin.

„Jistě, proč ne? Jak daleko chceš jít?“

„Asi půl míle.“

„Půl míle!“ Kamarádka se prudce zastavila a zatvářila se zděšeně. „Jak dlouho to může trvat?“

Bo skrývala úsměv. Chodívala takhle s Tricky několikrát denně, takže půl míle pro ni neznamenovalo žádnou vzdálenost. Ovšem Daina měla utkvělou představu, že nemůže dojít dál než z obchodu do auta, a navíc měla boty s podpatkem a na tlusté podrážce, takže půlmílová procházka jí připadala absurdní.

„Patnáct dvacet minut, podle toho, jak moc bude Tricky čenichat kolem.“

„To nedám. Promiň. Vezmi ten alkohol tester a podíváme se, jestli můžu řídit.“

Bo by jí byla ochotná téměř zaručit, že může, ale v tom nepravděpodobném případě, že by Daina měla nehodu, by někdo mohl město žalovat, a tak udělala, oč ji kamarádka žádala. Tricky takové odklady nesla nelibě, takže paničku několikrát pobídla packou a pak jí hlavou vrazila do nohy.

„No ano,“ konejšila psa. „Jen vydrž.“ Podívala se na displej testeru a řekla: „Jsi v pořádku.“ Další náraz hlavou do nohy ji skoro vyvedl z rovnováhy. „Dobře, dobře, už jdeme. Musí se ti chtít opravdu moc čurat, co?“

Daina odešla a Bo za ní zamkla dveře, pak s Tricky vyšla ze stanice zadním vchodem. Tricky okamžitě pustila míček paničce k nohám a odběhla o kus dál. Bo už věděla, co se od ní čeká, takže míček sebrala a hodila tak daleko, jak jen mohla – což po dvou letech tréninku byla opravdu slušná vzdálenost. Díky tomu, že její pes tak rád aportoval tenisový balónek, měla pěkně vypracované svaly na ruce. Tricky chytila míček po prv-

ním odsokou a ihned se zastavila a pozvedla hlavu jako královna krásy, protože očekávala pochvalu za to, jak dovedně balónek chytla. „Výborně! To jsi šikovná!“ volala na ni Bo. Tricky zamávala oháňkou a poklusem se vydala zpátky, očividně nadšená tou kratochvílí. Ačkoli fenka tak naléhala na svou paničku, že si potřebuje odskočit, musela Bo hodit míček ještě třikrát, než nakonec Tricky přidřepla a vykonala svou potřebu.

Bo vylovila z kapsy klíčky a odemkla sedm let starý červený Jeep Wrangler. Tricky vyskočila na sedadlo spolujezdce a šťastně čekala, až jí Bo zapne speciální bezpečnostní postroj pro psy.

Když vyjížděla z parkoviště, zastavilo vedle ní hlídkové auto, za jehož volantem seděl její zástupce Jesse Tucker, opravdové srdce a duše policejního okrsku. Oba stočili okénko ve dvířkách, aby si mohli promluvit.

Vystrčila loket z okénka a mžourala proti odpolednímu sluníčku, které jí svítilo přímo do očí. „Dodělala jsem ty papíry,“ řekla. „Kdyby se něco dělo, budu doma a pustím se do další práce.“ Působila na volné noze jako písárka technických textů a touto profesí si zajišťovala podstatnou část příjmů.

„Všechno je v klidu jako vždycky,“ odpověděl. „Podle předpovědi počasí by se večer mělo ochladit a možná napadne i nějaký sníh.“

„Držme si palce, aby se nám sníh vyhnul.“

Jisté bylo, že si jaro dávalo na čas. Už od února se občas ukázal teplý, jasný den jako dnes, takže se všichni těšili, že pro ten rok přestalo sněžit, a přestože podle kalendáře už nastalo jaro, ve skutečnosti ještě nepřišlo, a nebylo výjimkou, že sníh napadl i v dubnu. Počasí však nemělo na pracovní náplň Bo žádný vliv a dnes byla navíc nějaká nabručená.

„Ozvu se ti, než odjedu domů,“ slíbil, i když to stejně dělal každý den. Zajel s hlídkovým vozem na parkovací místo a Bo se vydala po hlavní hamrickvillské ulici, která se ovšem nejmenovala „Main“, nýbrž „Broad“. Několik lidí jí zamávalo, když je mýjela – Harold Patterson, jemuž patřilo holičství na Broad Street, Doris Brownová, zrovna vcházející do pe-

kařství, které vlastnila a provozovala, a také starosta Buddy Owenby, který si v prosinci při lovu na jeleny zlomil kotník, ale už zase chodil dobře. Starosta dodržoval pracovní dobu podobně jako ona; starostování pro něho představovalo jen vedlejší úvazek, stejně jako pro ni šéfování policejní stanici, a kromě toho mu patřil malý obchůdek s potravinami, který sloužil celému městu. Bo měla starostu Buddyho ráda; svou funkci zastával už čtvrté volební období a z velké části se zasloužil o to, že městečko zůstávalo takhle životaschopné. To on připadl na myšlenku, že je třeba život v městečku přizpůsobit co nejvíc potřebám mladší generace, aby se mladí zajímali o to, co se tu děje, a především aby tu *zůstávali*. A tak Hamrickville nepostihl obvyklý silný odliv mladších občanů někam, kde se jim vedlo lépe.

Mávalo jí dost lidí, ale dvakrát tolik mávalo na Tricky. Fenka věděla, že to mávají právě jí, protože když je v džípu mījela, volali „Tricky!“, jako by ji znal každý v celém městě. Pokud šlo o Tricky, seděla na sedadle s vyplazeným jazykem a šťastným úsměvem zlatého retrívra ve tváři. Nejenže měla způsoby herecké divy, ale zachovávala si typickou povahu tohoto plemene – veselost a hravost bez sklonů k nadutosti.

Kousek cesty za městem Bo odbočila na vedlejší silnici a urazila ještě několik mil, než dojela k příjezdové cestě ke svému domu. Protože měla poštovní schránku na protější straně ulice, přejela ústí příjezdové cesty, zkontrolovala provoz vpředu i za sebou, pak najela na pravou krajnici, aby zvětšila prostor pro otáčení, načež se na silnici otočila a zastavila těsně u schránky. Tenhle manévr vykonávala tak často, že na krajnicích po obou stranách silnice už měla vyjetou výraznou stopu.

Poštovní schránka stála dost daleko od chodníku, ale krajnice zde byla poměrně široká, takže její auto provozu na silnici nepřekáželo. Jestli se to někomu nelíbilo, no tak měl smůlu; velela zdejší policii, a i když žila na venkově a nikoli ve městě, nikdo z úřadu okresního šerifa jí nebude dělat potíže kvůli tomu, jak si vyzvedává poštu. Ze svého postavení netěžila mnoho výhod, ale tuhle ano, a s potěšením.

Převodovku přeřadila na parkovací polohu a vystoupila; pak začloulala dvířky potlučené dopisní schránky, kterou poněkud zdeformovali nějací mládenci baseballovou pálkou. Vytáhla obvyklou směšku obchodních katalogů a reklamních letáků, několik účtů a jednu silnou větší obálku, na níž chyběla zpáteční adresa. *Krucí*. Bo zkoumala obálku, zkontrolovala hodnotu poštovního, vyznačenou poštovním razítkovacím strojem, protože na obálce chyběly známky, místo odeslání a datum. Zásilku podal někdo na poště v New Yorku před třemi dny.

Dvakrát kruci. Neznala v New Yorku živou duši – nejen ve městě, ale ani ve státě New York.

Zdravý rozum jí říkal, že poštovní bomba by přišla v balíčku, ne v obálce, i kdyby měla důvod se obávat, že jí někdo posle bombu, a žádnou takovou obavu neměla. Hamrickville se opravdu nedalo považovat za zločinecké hnízdo ani nic vzdáleně podobného.

Obrátila obálku, aby se podívala zezadu. Docela čistá. Vyrobená z těžkého, krémově zbarveného papíru o velikosti většího přání k narozeninám. Adresa byla její a uvádělo se v ní její oficiální křestní jméno Isabeau místo zkráceného Bo.

Nemá přece narozeniny. A ještě dost dlouho mít nebude.

Kolem projel pick-up, klakson na ni udělal túút-túút a řidič jí zamával. Sam Higgins, řidič školního autobusu. Taky mu zamávala a pak nad ní zvítězila zvědavost: ostatní poštu odložila na kapotu džípu, aby mohla otevřít obálku.

Na kartonovém blahopřání, které vytáhla, skutečně stálo *Šťastné narozeniny*. Celý text vlastně zněl *Šťastné narozeniny úžasné sestře*. Co to sakra je? Měla několik nevlastních bratrů nebo sester, s nimiž se nikdy nepotkala – považovala se za jedináčka a tak jí to vyhovovalo. Muselo jít o mýlku v osobě, ale kolik může být na světě Isabeau Maranových? Nepochybovala, že v Hamrickville v Západní Virginii je jenom jediná.

Rozevřela práníčko. Uvnitř byla vlepená nevelká fotografie člověka, kterého bezpečně poznala, protože takový zasraný zkurvenec se pozná vždycky, i když už uběhly roky ode dne, kdy ho viděla naposledy, a když bude mít štěstí, uteče ještě mnoho takových let, nejlíp do konce života.

Pod fotografií stálo: „Doufám, že se ti líbí dárek, který jsem ti poslal. Dobře se o něj starej.“ Podpis chyběl, ale nebylo ho zapotřebí.

„Tys mi žádný dárek neposlal, hajzle!“ zavrčela na fotografii. A i kdyby to udělal, spálila by ho.

Sotva připadla na tuhle myšlenku, na papírovém přání vyskočil žlutý plamínek. Vyjekla a pustila je z ruky, a než na ně stačila šlápnout, změnilo se v lehoučký popel. Stejně na něj dupla, jen tak pro potěšení. Stačilo, aby pomyslela na toho neřáda nevlastního bratra, a bleskem v ní vzplálo rozhořčení stejně jako chemikálie, kterou napustil papírové přání. Kdyby jí ten krám spadl do klína, ještě jí to mohlo popálit, ale to mu bylo jedno. Ten všivák si vždycky myslel, že podobné krámy jsou k popukání.

Netušila, proč se k ní osud obrátil zády a on se jí po všech těch letech znovu ozval, jestli se tak dalo označit přáníčko, které samo shořelo. Rozhodně se mu však podařilo zkazit jí náladu. Rozčílil ji natolik, že ještě několikrát dupla do zbytků popela.

Udýchaná hleděla na chatrné pozůstatky u svých nohou. Kdyby jí teď padl do rukou, pokusila by se ho uškrtit. Odjakživa na ni působil takhle negativně. A ona na něho taky. Od prvního pohledu se nenáviděli, sotva se její matka provdala za jeho otce, ale jejich svazek díkybohu nevydržel příliš dlouho. Kdyby se situace vyvíjela jinak, byla si jistá, že ona nebo Axel by seděli v base pro vraždu. No, to už bylo dávno, ovšem ten parchant musel mít nějaký hnusný důvod si myslet, že bude hrozně legrační, když jí pošle tuhle idiotskou pastičku. Jak vůbec kruci může vědět, kde bydlí? Přece spolu nebyli už hodně dávno v kontaktu.

Shrábla zbytek pošty a hodila všechno do džípu. Tricky okamžitě vycítila, že se s paničkou něco stalo, a když si Bo zapínala bezpečnostní pás, rychle jí olízla ruku. „Všechno je v pořádku,“ řekla Bo a poškrábala Tricky za levým uchem. A bylo. Idiotská narozeninová pohlednice od toho kripla ji rozzuřila, ale byl to jen hloupý papír a už se z nepřijemného zážitku vzpamatovala. A to stačilo – nezasloužil si, aby kvůli němu vynakládala větší úsilí.

Znovu zkontrolovala silnici – nic nejelo – a překřížila ji na příjezdovou cestu. Ta procházela hájkem a točila se vzhůru; dům ležel ještě o půl míle dál, usazený na temeni malého návrší a skrytý před pohledem ze silnice. V okolí neměla žádné sousedy, nejbližší dům stál míli odtud směrem k městu. Osamocené stavení pro ni nebylo zrovna ideální, ale neměla na vybranou, a tak se s tím smířila. Aspoň všude kolem zbývala spousta místa, kde si Tricky mohla hrát a dovádět, a to také něco znamenalo.

Příjezdovou cestu měla ráda, zvykla si, a dokonce na ní zažívala pocit, že se vrací domů. Několik let ji mrzelo, že tady musí bydlet, a litovala zmatků, které jí krach plánů s tímhle domem vnesl do života, ale po nějaké době se na všechno dívala poněkud filozoficky. Nakonec na tomhle výsledku nesla svůj díl viny. Kdyby dala na rady jiných, nedostala by se do potíží, které si zavinila tím, že všechny své peníze utopila v domě, od jehož koupě pak zájemce odstoupil a nechal ji zlomenou, na krku barák, který sama nechtěla a nedařilo se jí ho prodat.

Dům, který původně nechtěla, se stal jejím domovem. Měla tu všechnen komfort, i když by nepochybně dala přednost životu v městském bytě. Přátelé jí radili, aby využila příležitosti, která se jí naskytla, také ji překvapil zvláštní pocit, že má vlastní dům, a pak tu byla Tricky. Podívala se na fenku a musela se usmát blaženému výrazu v chlupaté tváři. Tricky milovala ježdění autem kamkoli, ale poznala, že se vrací domů; znala už obvyklý rituál s poštovní schránkou a zákruty příjezdové cesty. Domov pro ni znamenal pohodlí, důvěrnou znalost prostředí a všechny její hračky, a taky podvečerní dovádění a pak večeři.

Bo projela poslední zatáčkou a otevřel se jí výhled na dům. Před vchodem parkovalo neznámé auto, nově vyhlížející černý Chevy Tahoe. Zastavila džíp a pak ji ohromila strašná myšlenka: proboha, co když ji přijel navštívit *Axel* a ohavné překvapení s přáním v obálce měl být jen způsob, jak se jí ohlásil? Přimhouřila oči – jestli je to *Axel*, tak se zase může sebrat a zmizet, odkud přišel, a čím dřív, tím líp. V jejím domě není vítaným hostem.

Ale člověk, který velmi pomalu vystoupil z černého SUV, nebyl Axel. Jediným pohledem poznala, že poměrně vysokého muže s podivně střapatými černými vlasy nikdy neviděla. Sáhla do schránky v přístrojové desce a vytáhla z ní pistoli – Jesse trval na tom, aby si ji tam schovala. Tricky na vedlejším sedadle upírala oči na cizince a vyrazila vzrušené „haf!“. Vzpí- nala se proti postroji, v němž byla pořád upnutá, protože dych- tila vyskočit z auta. V jejím světě cizinec znamenal někoho nového, kdo si s ní mohl hrát.

Bo neměla sklony dívat se na svět tak optimisticky. Nevy- pnula zapalování pro případ, že by musela rychle odjet; místo toho stočila okénko ve dveřích a zavolala: „Můžu vám nějak pomoci?“ Slova byla zdvořilá, ale řekla je tónem, který ji nau- čil Jesse, takže zněla hlasitěji, než by normálně žena mluvila, a také autoritativněji.

Muž položil ruku na střechu svého auta. „Jste Isabeau Ma- ranová?“

„To jsem.“ To, že znal její jméno, nijak neotupilo její ostraži- tost. Kromě toho vypadal jako nějaký démon, protože měl tvář bílou jako mrtvola, zapadlé oči a pod nimi tmavé kruhy.

Přešel si dlaní přes obličej. „Já se jmenuju Morgan Yancy. Poslal mě za vámi váš nevlátní bratr.“

Kapitola 4

„Nemám nevlastního bratra,“ odpověděla hluše, naprosto znechucená očividným závěrem, že tohohle chlapa jí poslal Axel jako „dárek“. Netušila, co tím mínil, a bylo jí to lhostejné. Nechtěla mít nic společného s Axelem ani jeho dárkem – ten chlápek rozhodně na dáreček nevypadal, leda by to bylo vtipné překvapení, a jí tedy do smíchu nebylo.

„Axel MacNamara,“ upřesnil svoje slova. Hlas mu zněl podivně, slabě a jako by se mu nedostávalo dechu. A protože šlo o velkého chlapa, hodně vysokého, takže mu hlava trčela kus nad střechu jeho auta, tenoučký hlas k němu jaksi nepatřil.

„Vím, o kom mluvíte. Ale to je jedno.“

„Říkal mi, že to budete brát takhle.“ Muž se rozhlížel, přejížděl očima z jednoho předmětu na druhý, jako by mu působilo námahu i jen pohybovat očima. Získala dojem, že nejspíš jen hraje o čas. A tu si uvědomila, že ten člověk nevypadá jako duch, ale že vypadá jako *nemocný*. Tvář mu pokrývala vrstvička potu, ačkoli bylo příliš chladno na to, aby se zpotil jen tím, že seděl v autě.

„Měl pravdu.“

Pak jí něco docvaklo a Bo si muže přimhouřenýma očima prohlížela pozorněji. Lidé vysílení a nemocní mívají slabý hlas, jako by se nemohli pořádně nadechnout. Bledost v obličejí podtrhovala jeho ostré rysy a zvýraznila tmavé několika-denní strniště vousů a hluboké kruhy pod unavenýma očima.

Naráz měla dojem, že se drží na nohou jen díky ruce položené na střeše vozu. Podívala se na tu ruku. Ano, konečky prstů měl docela bílé, jak je vší mocí tiskl k plechu. Potil se námahou jen z toho, aby zůstal stát.

„Co je to s vámi?“ zeptala se, sice ostražitě, ale taky trochu ustaraně, protože to, jak vypadal, jí dělalo opravdu starosti.

Pozvedl druhou ruku a rukávem košile si otřel tvář. „Postřelili mě.“ Upřel na ni tvrdý pohled, který na ni zapůsobil i přes vzdálenost dělící oba vozy. „Nebyla to žádná sranda a podruhé už bych to nechtěl zažít. Tak bych ocenil, kdybyste tu zbraň odložila.“

Pistoli v její ruce nemohl vidět, ale všiml si, jak se naklonila k přihrádce v palubní desce, a přesně uhoďl, že z ní vytáhla pistoli. Ani vědomí, že jsou tu sami, jí nenahánělo strach, což ale neznamenal, že bude neopatrná. Trošku ironicky odpověděla: „To vám docela věřím, ale prozatím si ji nechám. Co tady pohledáváte?“

„Už jsem vám to řekl. Poslal mě sem.“

„A kvůli čemu?“ Měla ovšem určité tušení, protože prostě věděla, jak pracuje zvrácený Axelův mozek.

„Zotavení a pobyt pod dohledem.“

Tricky vedle ní se očividně rozhodla, že její trpělivost už se vyčerpala. Strkala Bo do paže a štěkala, stříhala ušima a tmavé oči upírala na cizince, se kterým se ještě nemohla pořádně přivítat. Muž se na fenku podíval a pak zase odvrátil pohled, protože ji nepovažoval za hrozbu. Nu, Tricky opravdu pro nikoho neznamenal hrozbu, vyjma poplenní čistého oblečení, ale Bo nevěřila lidem, kteří nemají rádi zvířata, a tak v ní znovu převládla nejistota.

„O tom pochybuji. Neznám vás. A nechci vás znát, a zatračeně dobře vím, že vás nechci jako spolubydličího.“

„Platicího spolubydličího,“ upřesnil ji. Pomaličku vytáhl z kapsy mobilní telefon. „Tumáte, zavolejte Axelovi. On to vysvětlí.“

„Já s tím sráčem nechci mluvit.“

„Tuším, že on s vámi taky nechce mluvit, ale určitě udělá, co je potřeba udělat.“

Znamená to snad, že ona se tak nechová? Bo na cizince vrhla nenávidný a nedůvěřivý pohled. Vyzněl ovšem naprázdno, protože si vybral zrovna tu chvíli, aby zavřel oči a polkl, jako by bojoval proti hrozcímu bezvědomí.

Mohl by sice být dobrým hercem, ale ani držitel Oscara nedokáže takhle zpopelavět v obličej.

Náhle ji poplašilo tušení, že se ten chlap co nevidět rozplácne na štěrkovou cestu.

Do hajzlu!

V duchu se proklínala, ale zajela s džípem na parkovací místo a otevřela dvířka. Tricky cloumala ze všech sil postrojem, aby se konečně dostala z auta. „Zůstaň,“ poručila jí Bo přísně, vystoupila a práskla dvířky. Pod podrážkami vysokých bot jí skřípal štěrk a do tváře se jí opíral ledový vítr, který přinášel ostrý, čistý závan blížícího se deště nebo sněžení. Tricky se rozštěkala v litanii psí nespokojenosti, že musí zůstat v autě, zatímco Bo obcházela SUV Tahoe, pistoli stále v ruce, a bedlivě pozorovala nežádoucího návštěvníka.

Tohle úsilí si klidně mohla ušetřit. Pochybovala, že by dokázal praštit do něčeho jiného než sebou o zem. Doslova visel na autě, pravým kolenem se opíral o rám dveří, pravou ruku na střeše a levou svíral okraj dveří.

„Sedněte si!“ přikázala mu ostře. „*Sednout!*“ řekla to stejným tónem, jakým velela Tricky, když se fenka rozhodla – což činila pravidelně – ověřit, jestli je Bo pořád ještě šéf.

Důrazný tón fungoval na lidi stejně jako na psy – buď to, nebo ten člověk už neměl na vybranou. Roztřeseně vydechl a prakticky se zhroutil na sedadlo řidiče, v němž se napůl rozplácl, než se sebral a podařilo se mu posadit zpříma.

Tricky zavřená v džípu se rozštěkala, aby dala najevo, že jí opravdu došla trpělivost, že je strašně nešťastná, když je pořád zapnutá v tom postroji, přestože už jsou *doma*, kde normálně může běhat.

Bo si štekotu nevyšímala. „Ukažte mi svůj průkaz,“ poručila a odstoupila do bezpečné vzdálenosti, zatímco návštěvník odkládal mobil na palubní desku a pracně lovil ze zadní kapsy peněženku. Přendal ji do levé ruky a tu natáhl k ní, očividně v úmyslu ji celou peněženku předat. Sáhla po ní, vytrhla mu ji z prstů a odstoupila o kus dál jen pro případ, že by se naráz vzpamatoval a skočil po ní. Nemyslela si, že by to udělal, nebo toho byl vůbec schopný, ale nehodlala mu tuhle příležitost poskytnout.

V peněžence našla hotovost, spoustu peněz, nějaké kreditní karty a řidičský průkaz. Přeskakovala pohledem z dokladu na

jeho vlastníka a zpátky a vyčetla, že virginský řidičský průkaz skutečně patří Morganovi Yancymu. Ovšem Morgan Yancy na fotografii vypadal mnohem zdravěji než ten, který seděl v autě na její příjezdové cestě. Tvář na řidičském průkaze měl tvrdou, jakoby vytesanou, což svědčilo o člověku, který se udržuje ve špičkové fyzické kondici – žádný krasavec, ale rozhodně chlapák. Hnědé vlasy – sedí. Modré oči – sedí; stála dost blízko, aby se mohla přesvědčit. Všimla si zvláštního odstínu jeho duhovek, jež působily důrazně a ledově, jako by se hříčkou náhody narodil orel s modrýma očima. Bezmála metr devadesát – sedí. Sto čtyři kilogramy váhy? To ani náhodou. Měl nejméně o patnáct nebo dvacet kilo míň, než stálo v průkazu, což taky vysvětlovalo, proč na něm šaty visí jako beztvarý pytel.

V jeho prospěch mluvilo, že oblečení měl čisté, v dobrém stavu, a nic moc parádního, jen džíny, vysoké boty a flanelovou košili. V jeho nepospěch pak mluvilo, že i Ted Bundy chodil pečlivě ostříhaný a oblékaný, takže šaty nic neprokazovaly.

Tricky znovu zaštekala.

Sebral z přístrojové desky mobil a hodil jí ho; polekaně sevřela peněženku v jedné ruce a druhou rukou chytila telefon, což považovala za zázrak, protože nikdy neprovozovala žádný sport. Měla ho raději nechat padnout na zem. Kdo jen tak pohazuje s telefonem? „Zavolejte mu,“ řekl, opřel se hlavou o sedadlo a znovu zavřel oči. Dýchání mu očividně dělalo velké problémy.

„Neznám jeho číslo.“

„Je to jediné číslo uložené v tomhle telefonu.“

Zdalo se jí to všechno takové zvláštní a špionské. A k ničemu, protože – „Nemluvila jsem s ním sedmnáct let. Nepoznám ho po hlase.“ Kromě toho *nechtěla* znovu slyšet Axelův hlas – už nikdy.

„No tak si ho prověřte.“ Muž mluvil se zavřenýma očima. „Třeba o vás ví něco, co nikdo jiný.“

Bere to všechno jako samozřejmost, pomyslela si s nechutí, úplný cizinec, který se bez pozvání objeví u jejích dveří a očividně čeká, že se o něho postará. Anebo je na konci svých sil a nezbývá mu dost energie, aby pokračoval v cestě. Podle jeho vzhledu se neochotně přiklání k druhé možnosti.

Zatraceně. Nechtěla se do ničeho zaplést, ale zároveň neviděla žádnou možnost, jak by ho mohla poslat pryč, když toho nebyl schopen.

Z opatrnosti od něho odstoupila ještě několik kroků, jen pro případ, že by švindloval a pokusil se ji napadnout, zatímco se bude zabývat telefonem. Nemyslela si, že by to udělal, ale hodlala zůstat ve střehu. Podívala se na telefon a na něho a zase zpátky – laciný telefon pro blbce, klávesnice místo dotykového displeje. Stiskla volací tlačítko a přiložila přístroj k uchu.

Ozvalo se jakési nezvyklé cvakání a pípání. Čekala a začínala si myslet, že se nedovolá, ale ozvalo se další cvaknutí a po něm mužský hlas. „Ano?“

„Kdo je tam?“ zeptala se.

„Taky jsem rád, že tě slyším.“ Mužský, dospělý hlas, ale ani za svět by nedokázala říct, zda patří někdejšímu nevlastnímu bratrovi.

„Je mi líto,“ odsekla. „Nebudeš se mnou mluvit ani o vteřinu déle, pokud mi neřekneš něco, podle čeho tě poznám.“

Zahihňal se. „Jedno slovo: *pruhy*.“

Ohromeně zavrtěla hlavou. I kdyby slovo *pruhy* nestačilo k potvrzení jeho totožnosti, to pubertácké zachichotání ano. Dostali ji: tohle byl nepochybně Axel MacNamara. Nikdo jiný, ani její matka, nevěděl o tom, že když bylo Bo třináct, z nějakého neznámého důvodu usoudila, že by bylo cool mít na nohou tygří pruhy a že by se díky tomu vymykala z davu. Při té vzpomínce mohla jen sama nad sebou užasle kroutit hlavou, ale těch třináct let možná jako odpověď stačilo.

Namazala si na nohy pruhy krémem proti opalování a pak se vyložila na sluníčko. Výsledný efekt byl ten, že vypadala, jako by měla kožní chorobu. Jediným lékem bylo opálené pruhy natřít opět krémem proti opalování, což trvalo opravdu *dlouho*, takže ji při tom přistihl právě Axel, její nevlastní bratr rovnou z pekla. Pak se snažila opálit si bledé pruhy tak, aby se barvy srovnaly. Skončilo to tím, že si celé léto neoblékla kraťasy.

„Dobrá,“ zabručela nevraživě. „Vím, kdo jsi. Co si o sobě sakra myslíš, že sem jen tak pošleš cizího chlapa a čekáš, že...“

„Přestaň s tím tyjátkem,“ usekl ji chladně pohrdavým hlasem, kterým ji vždycky přiměl zatnout zuby. „Ani já bych ti neposlal nikoho nebezpečného. Dovol, abych tě ujistil, že ti od něho nehrozí žádná levárna. Potřebuje bezpečné místo, aby se sebral, než se mi podaří zvládnout jednu delikátní situaci. Nevím, jak dlouho to může trvat.“

„Takže se ode mě čeká, že vezmu do domu cizího chlapa na přesně neurčenou dobu?“ Ostražitě se podívala po člověku, o němž byla řeč. Stále měl zavřené oči. Seděl sice víceméně ve vzpřímené poloze, ale nedovedla odhadnout, zda je při vědomí.

„Ano. Dávej mu jíst a vyper mu oblečení, protože on to prostě není schopný zvládnout.“

Cítila, jak jí stoupá krevní tlak a sílila v ní touha bacit hlavou do něčeho tvrdého. Axel v ní vždycky vzbuzoval tyhle sklony. „Proč si myslíš, že bych ti měla dělat nějaké dobrodiní?“ vyštěkla zuřivě.

„Nemyslím si to. Proto ti za tu službu nabízím sto tisíc doláčů, nezdaněných. Stačí říct, a ty prachy jsou tvoje.“

Celá ztuhla. Tlukot srdce i dech jako by se rázem zpomalily. Sto tisíc – celých *sto tisíc!* Nebyl to žádný poklad, ale znamenalo by to zásadní obrat v její finanční situaci. Těmi penězi by pořád ještě nemohla splatit celý dům, ovšem mohla by podstatně ukousnout z hypotéky, volněji by se jí dýchalo a tuze by jí to ulevilo od stresu. Zatím to zvládala, držela hlavu nad vodou, ale raději by na tom byla líp, než aby se jen taktak prokousávala.

Pak se pomalu a zhluboka nadechla a přiměla se vrátit do normálního světa, aby se po hlavě nevrhla do něčeho, co jí připadalo hodně divoké. Už dávno neskákala někam, kde si to napřed neprohlédla. „Eh, mno. Jak by to mohlo být nezdaněné? Vyplacené mimo přepážku? Snad už ses doslechl, že finanční úřad sleduje všechny transakce nad deset papírů, nebo ne? Nevím, v jaké levárně jsi zamotaný, ale rozhodně se do ní nechci zaplést. A je pravda, že je *postřelený?*“ Když na to teď pomyslela, ani nechtěla věřit, že na tuhle informaci nijak nereagovala, když jí to Morgan Yancy řekl. Až teď ji ten bizarní důvod zaskočil.

„Jo,“ ozval se unaveně cizinec z předního sedadla černého Tahoe. „Střelili mě.“ Alespoň věděla, že je při smyslech.

„Střelili ho do hrudníku,“ řekl jí do ucha Axel. „Krucí, skoro ho zabili. Ještě potom dvakrát málem umřel. Koukej, nemůže se vrátit domů, protože nevíme, kdo na něho střílel a proč. Není na tom tak, aby se teď o sebe dokázal postarat, to je jedna věc, ale navíc ho musím rychle vyřadit ze hry a schovat ho někam, kde ho nikdo nebude hledat. Na druhé straně bych ho měl rád po ruce. Tvůj dům dokonale vyhovuje oběma požadavkům.“

Bo zavrtěla hlavou, jako by popírala všechno, co Axel říkal. „Víš snad, že mluvíš do mobilu, ne? A že nás nejspíš odposlouchávají.“

„Tyhle mobily se neodposlouchávají. Jsou kódované, hovory jdou přes mnoho míst a stejně jsou to telefony k jednorázovému použití.“ Odmlčel se a pak řekl. „Dostaneš tolik peněz, abys mohla zaplatit i daň z příjmů za těch sto táců. Neměj strach, nikdo tě kvůli tomu nebude otravovat. No tak – ano, nebo ne?“

Nechtěla se rozhodovat hned. Nejhorší chybu v životě, co se peněz týkalo, udělala právě proto, že skočila, než se rozhlédla. „Musím si to promyslet.“

„Je mi líto. Je to teď, nebo nikdy. Jak říkám, ten telefon je na jedno použití, a kontaktovat mě běžným způsobem je příliš nebezpečné.“

Doby, kdy se nechala vmanévrovat do rozhodnutí, aniž by znala odpovědi na své otázky, byly dávno tytam. „Hmm. Zaprvé: nemám ráda, když mě někdo do něčeho tlačí. Zadruhé: Nevěřím ti, a myslím si, že máš strach, že kdybys mi dal čas na rozmyšlenou, mohla bych zjistit, co je to za křivárnu. Tak fajn, odpovím ti...“

„Dobře, dobře!“ Znělo to mrzutě, což ji potěšilo. Vzhledem k jejich věkovému rozdílu se jí – za krátkou dobu manželství jejich rodičů – v řeckně mladických hádkách nikdy nepodařilo mít nad ním vrch. Ale už jí nebylo třináct a měla vlastní hlavu. „Sto padesát tisíc,“ zavrčel Axel.

„Já se nehandrkuji o víc peněz, ale i tak díky; to číslo si budu pamatovat, *kdybych* souhlasila,“ řekla chladně.

„Poslyš.“ Poprvé, co si pamatovala, se v Axelově hlase ozval tón, jako by k ní mluvil bez všeho pošklebování a smrtelně vážně. „Já vím, že je to pro tebe výjimečná situace. Ale kvůli svému zvláštnímu postavení jsi pro mě ideální člověk. Nikdo nás nespojuje...“

„Díkybohu,“ poznamenala, protože si nedokázala odpustit tohle poněkud malicherné rýpnutí.

„Nápodobně. Ale máš všechno, co je potřeba: žiješ osamoceně, taky bych za ním nemusel jezdit nikam daleko, kdybych ho potřeboval, a především potřebuješ peníze.“

A je to tady. Od kolosálního přehmatu před sedmi lety, kdy se pokusila rychle si vybudovat kariéru, stály peníze – přesněji jejich nedostatek – za každým jejím rozhodnutím. Naučila se chytře volit z víc možností, nakládat s financemi jako dospělá a dělat, co bylo třeba, což znamenalo dvojí zaměstnání. Občas jakási částka jejího já zatoužila po závatném pocitu z rizika a z možnosti vyšvihnout se na vrchol, ale současně byla velice spokojená s tím, co měla. Musela se naučit být šťastná, ale i tak zažívala štěstí.

Její finanční situace ji nepřiváděla do rozpaků. V této době už na tom byla líp než dřív, a pomalu se vyhrabávala ze studny. Ale jak je možné, že *Axel* ví o jejím životě tolik věcí, a hlavně o tom, jak je na tom s penězi?

Jako by jí četl myšlenky, poznamenal: „Důkladně jsem prošel všechno, co se o tobě dalo zjistit.“

„Jestli ti dělá takovou starost někam ho schovat, nezůstaly při tom po tobě stopy?“

„Kdyby někdo věděl, kam se dívat, tak ano, ale jednal jsem přes prostředníky, všechno osobně a ústně. Odděluje nás mnoho vrstev. Ujistil jsem se, že zůstaneš anonymní a chráněná.“

To se Axelovi vůbec nepodobalo, že byl takto smířlivý, ba vstřícný, což jí napovědělo, jak je ta věc pro něho důležitá. Pro Morgana Yancyho bylo rozhodně důležité získat bezpečný úkryt, přinejmenším v jeho současném stavu. Nepatřila k měkkosrdcátým lidem, ale taky nebyla necitelná, a už pochopila, že toho chlápka nemůže poslat pryč, protože v současném stavu nemohl řídit. V každém případě tu zůstane přes noc. Uvidí se, jestli na tom zítra bude líp.

Sto padesát tisíc dolarů...

Pak si vzdychla. Ať jí nabízí peněz, kolik chce, ona musí myslet i na další lidi. „Nepůjde to,“ řekla bezbarvě. „Jestli po něm jde nějaký zabiják, nemůžu ohrozit lidi v okolí. To prostě neudělám.“

„Nikoho neohroziš,“ ujišťoval ji Axel. „Žádná stopa neexistuje, nikdo ho nemůže vystopovat až k tobě. Jen mu poskytni místo, kde se může schovat. Snad bych ho mohl poslat do některého z utajovaných domů, jenomže došlo k závažnému narušení bezpečnosti, takže žádný z nich už není bez rizika. Proto jsem se obrátil na tebe, protože stojíš úplně mimo systém. Jde o náš vnitřní problém.“

Šílené dilema vyžadovalo okamžité rozhodnutí. Ty peníze potřebovala, jenže Axelovi nevěřila. Nechtěla cizího chlapa – navíc zraněného – mít u sebe v domě, ale na druhé straně se ten člověk odsud nedokáže dostat. Takže tu musí aspoň nějakou dobu zůstat, ať se jí to líbí, nebo ne, jedině že by zavolala Jesseho nebo sanitku a nechala ho odvézt... ale kam? Měli tu sice nemocnici, jenže pokud mohla soudit, Morgan Yancy nepotřeboval lékařskou péči, ale hlavně čas, aby se uzdravil a nabral síly. Kdyby ho odvezla do nemocnice, objevil by se záznam o něm v počítačovém systému, což by znamenalo ohrožení jeho života, pokud tedy bude aspoň trochu Axelovi věřit.

No dobrá. Axelovi nevěřila, ale nedokázala by říct, jestli proto, že si skutečně důvěru nezasloužil, anebo proto, že jí byl tak protivný. Očividně pracoval v nějaké vládní organizaci, jenže vzhledem k téhle vládě to neznamenaló kdovíjaké doporučení.

„Vydrž chvíli,“ řekla do telefonu a přitiskla si ho k stehnu, aby zakryla mikrofon a Axel ji nemohl slyšet. Přešla k SUV a řekla: „Yancy?“

Napůl otevřel oči, které se modře zablýskly v šedivé tváři, a zamumlal: „Jo?“

„Axel říká, že neexistuje způsob, jak by vás ke mně mohli vystopovat.“

Zhluboka se nadechl, či přesněji pokusil se o to. Viděla, jak se při nádechu zadrhl, jako by jeho hrudní svaly zaprotesto-

valy. Na ohryzku mu bylo vidět, jak polyká, než odpověděl: „Proto jsem jel autem. Neexistuje o tom žádný záznam a tohle Tahoe je čisté, není možné vystopovat jeho původ.“

„Odkud jste řídil?“

Nepatrně zavrtěl hlavou na znamení, že to jí neprozradí. S ohledem na jeho stav musel ujet dost velkou vzdálenost, ledaže – *zatraceně!* „Kdy přesně vás pustili z nemocnice?“

„Dneska ráno,“ řekl a znovu zavřel oči.

K čertu, do háje!

Mohla by toho litovat, a dost pravděpodobně toho začne litovat hned, jenomže sto padesát tisíc je spousta peněz, a i když Axelovi nedůvěřovala, měla před očima tohohle chlapa, který pro nikoho žádné ohrožení nepředstavoval – aspoň prozatím. Navíc on na Axela spoléhal, věřil, že ho nepodrazí, a nejspíš jejího někdejšího nevlastního bratra znal líp než ona, k čemuž taky neměla moc příležitostí, protože její matka a jeho otec byli manželé celkem osm měsíců. Morgan Yancy vsadil svůj život na to, že může Axelovi věřit.

Znovu zvedla telefon k uchu. „Tak dobře,“ řekla a snažila se být co nejstručnější. „Ale jestli do dvou dnů nebudou ty peníze na mém účtu, vyhodím ho na ulici.“

„Budou,“ slíbil Axel. „Budou tam už zítra.“

Teď, když už rozhodnutí padlo, ať dobré, nebo špatné, se Bo soustředila na praktické otázky. „Já ti nadiktuji číslo účtu.“

„Prosím tě,“ přerušil ji pohrdavě. „Já je přece znám.“ V telefonu cvaklo a spojení se přerušilo – zavěsil.

Stiskla knoflík k ukončení hovoru a pak stála a dívala se na telefon. „Co teď?“

Yancy se v sedadle zavrtěl a zvedl hlavu tak pomalu, jako by tu námahu sotva zvládal. Natáhl k ní ruku a Bo mu do ní vložila mobil. Zručně přístroj rozebral a vytáhl baterii, jako by to dělal už tisíckrát.

Tricky usoudila, že tohle zdržování už překračuje všechny meze, a znovu se rozštěkala, ale tentokrát poněkud zvláště. Ovládala široký repertoár rozmanitých zvuků, aby podrobila lidské bytosti své vůli, a ublížené, vysoko posazené štěněcí řafání bylo jejím esem v rukávu. Jako by volala „Mami, po-

moc!“, a i když Bo věděla, že nejde o nic než o manipulaci, obyčejně ji to tak pobavilo, že udělala, oč Tricky žadonila. Ted fenka chtěla konečně ven z džípu, a to bylo docela snadné.

„Hned se vrátím,“ řekla, nechala ho, jak byl, a vyrazila k džípu. Roztřásl ji chlad a přitáhla si džínovou bundu těsněji k tělu. Od chvíle, kdy zabočila na příjezdovou cestu, stačila venkovní teplota klesnout o pět stupňů. Otevřela dveře spolujezdce a strčila pistoli do kapsy bundy, aby mohla vysvobodit Tricky z postroje. Už neměla strach, že by po ní Yancy skočil, ale opatrnosti není nikdy nazbyt.

Tricky popadla svůj tenisový míček a vyskočila z džípu, přičemž se celá tetelila radostí. Než ji Bo stačila chytit za obojek, byla fenka pryč, oběhla Tahoe a spěchala ke dveřím u řidiče. Tricky se nesmírně ráda družila s lidmi, ale Morgan Yancy třeba neměl rád zvířata nebo neměl náladu, aby ho fenka olizovala a štouchala do něho, aby jí hodil balónek, což znamenalo největší poctu, jakou mohla Tricky někoho vyznamenat.

„Nesmíš!“ vykřikla Bo a rozběhla se za psem, i když věděla, že je pozdě. Jen doufala, že Tricky nepoleze tomu chlapíkovi na klín.

Oběhla zadní nárazník SUV a zarazila se na místě. Tricky už byla v otevřených dveřích, jak jinak, stála na zadních nohou, předníma se opírala o sloupek dveří a zdvihala čenich k Yancyho obličejí. Otevřel oči a pootočil hlavu, takže měli téměř nos na nose. Než mohl nějak reagovat, Tricky sklopila čenich a očichávala mu krk, pak pomalu rejčila nosem níž, k hrudníku, a na jednom místě se zarazila, jako by našla něco zajímavého. Bo se ani nepohnula a v duchu si říkala, jestli je to místo, kam ho střelili.

Tricky pohybovala nosem sem a tam stále kolem toho místa, ale nikdy se muže nedotkla. Seděl nehybně, zatímco ona ho očichávala tak důkladně, jak to asi ještě nezažil. Pak na tomtéž místě velmi jemně olízla jeho košili, spustila přední tlapy na zem a položila mu hlavu na stehno.

Bo vzdychla. Tohle už viděla. Tricky zřejmě vždycky poznala, když byl někdo smutný, nemocný nebo poraněný, a nabízela mu svou konejšivou společnost. „Pojď, princezno,“ řekla